

Druga część referatu
sprawozdawczego Komitetu Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe Partii
wygłoszonego przez
sekretarza KC WKP(b)
G. M. Malenkowa
podajemy na str.
3, 4, 5 i 6

Następną część zamieścimy
w numerze jutrzejszym.

GŁOS WIELKOPOLSKI

Cena 15 gr

CZY
TEL
NIK

Rok VIII Wyd. A B

Poznań, czwartek 9 X 1952 r.

Nr 242 [2675]

Zalogi poznańskich zakładów pracy **meldują** o cennych zobowiązaniach dla uczczenia Wielkiego Zjazdu

Poznańskie Zakłady
Przemysłu
Odziewczego
im. Komuny Paryskiej

Gwizd fabrycznej syreny ogłasza godzinę 14. Świetlica Poznańskich Zakładów Przemysłu Odzieżowego im. Komuny Paryskiej wypełnia się ludźmi — w ogromnej większości kobietami. Bo one przecież stanowią 90% załogi fabrycznej.

— Towarzyszek, towarzysze! XIX Zjazd Budowniczych Komunistów rozpoczął obrady. Piąty październik — to wielki historyczny dzień... — masówkę otwiera członek rady zakładowej Władysław Klupieć.

Wiele twórczego entuzjazmu wywołał wśród mas pracujących całego świata XIX Zjazd WKP(b). Ponadplanową produkcję uczcili go również robotnicy Zakładów im. Komuny Paryskiej. Wartość blisko stu pięćdziesięciu osmiu tysięcy złotych przedstawia ich zobowiązania wrześniowe, częściowo już wykonane z nadwyżką, częściowo nadal realizowane.

— Towarzysze, czyn produkcyjny trwa! — mówi Władysław Klupieć. I jakby dla potwierdzenia jej słów na podium wchodzi Irena Pawlaczyk z meldunkiem:

— Młodzież ZMP z sali nr 1 podejmuje się dziś dalszego podwyższenia wykonania norm produkcyjnych: Janina Grzesiak ze 130 na 150 procent, Teresa Szymkowiak ze 130 na 160 procent...

W imieniu zespołów z ulicy Czarneckiego zabiera głos brygadierka z 13 sekcji młodzieżowej, Helena Szramkiewicz: — „Brygada 12 zobowiązuje się w październiku zaoszczędzić 800 m krajki, dbać o czystość sali i produkcji; brygada 13 wykona plan miesięczny w 105 proc...”

Clagnie się długi, długi szereg zobowiązań. Bierze w nich udział ponad 2300 osób spośród pracowników Zakładów.

W liście do Prezydium XIX Zjazdu WKP(b) załoga PZPO pisze m. in.:

„Serca nasze zwrócone są ku Moskwie — stolicy pierwszego państwa robotników i chłopów.

Nasze dzisiejsze osiągnięcia są źródłem jutrzejszych naszych zwycięstw. Są zarazem wyrazem naszej miłości i wdzięczności dla potężnego Kraju Rad.

Przesyłamy Zjazdowi na ręce Towarzysza Stalina niezłomne postanowienie wzmocnienia wkładu

(Ciąg dalszy na str. 2)

**Pierwszy
w województwie
powiat chodzieski
zwolniony
od miarek i odsypów**

7 października powiat chodzieski pierwszym w województwie poznańskim przekroczył granicę wykonania dziewięćdziesięciu procent rocznego planu skupu zboża i został zwolniony od miarek i odsypów. (pż)

**Ambasador Kundermann
złożyła wieniec
na cmentarzu poległych
żołnierzy radzieckich**

WARSZAWA (PAP)

Dnia 7 bm. w III rocznicę powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej szef misji dyplomatycznej Niemiec w Polsce pani ambasador Aenne Kundermann złożyła wieniec na cmentarzu poległych żołnierzy radzieckich.

**W Moskwie otwarto
WYSTAWĘ
poświęconą
XIX Zjazdowi WKP (b)**

MOSKWA (PAP)

W salach biblioteki Akademii Nauk ZSRR otwarto wystawę poświęconą XIX Zjazdowi WKP(b).

Liczne eksponaty ilustrują gigantyczne osiągnięcia kraju radzieckiego we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej i kultury. Wielka mapa ilustruje rozmieszczenie sił produkcyjnych w piętej pięciolatce. Liczne dokumenty i eksponaty odzwierciedlają realizację stalinowskiego planu przeobrażenia przyrody oraz ogromne perspektywy rozwoju gospodarki narodowej i w związku ze wznoszeniem wielkich budowli komunizmu.

Specjalny dział poświęcony jest sukcesom produkcyjnym mas pracujących krajów demokracji ludowych we współzawodnictwie podjętym dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b).

**Amerykanie ponownie
pogwałcili
strefę neutralną**

PEKIN (PAP)

Główny oficer łącznikowy strony koreańsko-chińskiej skierował do strony amerykańskiej protest przeciwko licznyemu wypadkom pogwałcenia przez samoloty amerykańskie strefy neutralnej w Panmundżon. W dniu 3 bm. samolot amerykański przeleciał dwukrotnie nad strefą neutralną. Fakt ten został stwierdzony przez oficerów obu stron.

Protest przypomina jednocześnie, że strona amerykańska nie złożyła dotychczas wyjaśnienia w sprawie pogwałcenia strefy neutralnej przez samolot amerykański w dniu 17 września br.

Okryta chwałą partia Lenina – Stalina przewodzi ludzkości w walce o pokój i prowadzi narody ZSRR do komunizmu Drugi dzień obrad XIX Zjazdu WKP(b)

MOSKWA (PAP)

Agencja TASS donosi:

NA PORANNYM POSIEDZENIU XIX ZJAZDU WKP(b) W DNIU 6 PAŹDZIERNIKA ZŁOŻYŁ SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI CENTRALNEJ KOMISJI REWIZYJNEJ WKP(b) PRZEWODNICZĄCY KOMISJI P. MOSKATOW.

Referent omówił stan gospodarki finansowej partii oraz sprawę rozpatrywania dokumentów, pism, oświadczeń i założeń, nadchodzących do centralnych organizacji partyjnych. Stwierdził on, że większość kierowników organów partyjnych prowadzi prawidłowo gospodarkę partii i przestrzega ściśle dyscypliny finansowej.

Komitet Centralny systematycznie kontrolował i pomagał terenowym organizacjom partyjnym w dziedzinie gospodarki partyjnej, ewidencji członków i kandydatów partii oraz ewidencji i wydawania dokumentów partyjnych.

Komitet Centralny Partii otrzymuje liczne pisma od ludzi radzieckich, którzy pragną pomóc partii i państwu zwracając się do KC w najróżnorodniejszych sprawach, mających nierzadko znaczenie państwowe i społeczne.

Wszystkie pisma wpływające do Komitetu Centralnego są skrupulatnie rozpatrywane przez odpowiedzialnych pracowników.

cowników aparatu KC. Niektóre oświadczenia i pisma były przedmiotem dyskusji w Komitecie Centralnym.

Moskatow stwierdził, że w okresie sprawozdawczym nastąpiło dalsze wzmocnienie aparatu partyjnego, podniósł się poziom polityczny i kulturalny kadr partyjnych i wzrosło ich poczucie odpowiedzialności za wykonanie powierzonych zadań.

Następnie Zjazd przystąpił do dyskusji nad referatem sprawozdawczym KC WKP(b) i nad sprawozdaniem Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b).

Przewodniczący Chruszczow udzielił głosu delegatowi Gryszinowi z Moskwy.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego — oświadczył Gryszin — uzbraja partię i naród radziecki we wspólny program walki o dalszy wzrost potęg państwa radzieckiego, o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego. Historyczne na miarę światową zwycięstwa, z któ-

rymi przyszła Partia na XIX Zjazd, napawają serca wszystkich ludzi pracy dumą z naszej Partii Komunistycznej i pragnieniem kroczenia wciąż naprzód, pokonywania wszelkich trudności, walki o dalszy rozkwit ojczyzny socjalistycznej, o nowe zwycięstwa wielkiej sprawy Lenina — Stalina.

Mówca stwierdza, że tow. Malenkow wskazał zupełnie słusznie, iż moskiewska organizacja partyjna poświęca zbyt mało uwagi pracy ideologicznej. Organizacja moskiewska uwzględniła to i

podejmie kroki w celu podniesienia poziomu pracy ideologicznej.

W zakończeniu Gryszin oświadczył wśród oklasków uczestników Zjazdu:

Moskiewska organizacja partyjna była, jest i będzie zawsze przodującym oddziałem naszej okrytej chwałą Partii Komunistycznej, trwałą ostoją Komitetu Centralnego Partii. Zewrże ona jeszcze ściślej swe szeregi wokół naszego Wielkiego Wodza i Nauczyciela Towarzysza Stalina!

Posiedzenie wtorkowe

MOSKWA (PAP)

Agencja TASS donosi:

Na przedpołudniowym posiedzeniu dnia 7 października toczyła się dyskusja nad referatami sprawozdawczymi KC WKP(b) i Centralnej Komisji Rewizyjnej. Przewodniczyli po kolei N. A. Bulganin i L. M. Kaganowicz. Przemawiali kierownicy partii komunistycznych Estońskiej Republiki Związkowej, Uzbekkiej Republiki Związkowej, Tadżyckiej Republiki Związkowej, Ormiańskiej Republiki Związkowej oraz delegaci obwodów rostowskiego i kaliningradzkiego.

Z ogromną uwagą wysłuchali delegaci przemówienia L. P. Berli. Pod koniec przedpołudniowego posiedzenia M. N. Piegow, składając sprawozdanie w imieniu Komisji Mandatowej, zakomunikował, że na Zjeździe obecnych jest 1192 delegatów z głosem decydującym 167 delegatów z głosem doradczym. Po raz pierwszy reprezentowane są na Zjeździe organizacje partyjne czterech młodych republik związkowych: — Łotewskiej, Mołdawskiej, Litewskiej i Estońskiej, — zachodnich obwodów Białorusi i Ukrainy, obwodu Kaliningradzkiego. Sachalinu Południowego i Wysp Kurylek. Wśród delegatów znajdują się przedstawiciele 37 narodowości. Mówca stwierdził, że w czasie między XVIII a XIX Zjazdem Partia Komunistyczna wzrosła prawie trzykrotnie.

O godzinie 18 rozpoczęło się posiedzenie wieczorne pod kierownictwem L. M. Kaganowicza.

Przemawiali przedstawiciele organizacji partyjnych krajów altajskiego, krasnodarskiego, obwodu Mołotowskiego, republiki Karelo-Fińskiej i Republiki Kirgiskiej, pisarz Korniejczuk i minister spraw wojsko-

CAF fot. iwoński

Dnia 2 bm. odbyła się uroczysta inauguracja roku akademickiego w Instytucie Polsko - Radzieckim w Warszawie połączona z przekazaniem darów Ambasady ZSRR dla Instytutu. Dary te obejmują ponad 3 tysiące cennych wydawnictw naukowych specjalnie dobranych dla potrzeb Instytutu, oraz przenośny aparat filmowy epidiaskop i rzutnik z dużą ilością filmów popularno-naukowych.

Na zdjęciu: Fragment wystawy darów ambasady ZSRR dla Instytutu.

Wiceminister Obrony Narodowej gen. bryg. Kazimierz Witaszewski szefem Głównego Zarządu Politycznego WP

WARSZAWA (PAP)

Prezydent Rzeczypospolitej mianował podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Kazimierza Witaszewskiego generałem brygady.

Minister Obrony Narodowej powołał gen. bryg. Kazimierza Witaszewskiego na stanowisko szefa Głównego Zarządu Politycznego W. P.

Gen. bryg. Kazimierz Witaszewski urodził się 14 września 1906 roku w rodzinie robotniczej w Łodzi. Zanim skończył 15 lat musiał już przystąpić do pracy zarobkowej w fabryce tekstylnej. W roku 1922 rozpoczęła pracę w fabryce Scheiblera i Grohmana. Tutaj szybko nawiązał kontakt z działaczami robotniczymi i stał w szeregach rewolucyjnego ruchu robotniczego. Podlega represjom ze strony rządu burżuazji. Po raz pierwszy Kazimierz Witaszewski zostaje aresztowany w roku 1926 za kolportaż literatury komunistycznej. W roku 1928 zostaje delegatem robotniczym w fabryce Scheiblera i Grohmana. W tym roku wstępuje do Komunistycznej Partii Polski.

Kazimierz Witaszewski zostaje z kolei przewodniczącym Rady Delegatów Fabryki w której pracuje. Na tym stanowisku staje w 1936 roku na czele strajku powszechnego włóknarzy i wchodzi do głównej komisji strajkowej jako jej wiceprzewodniczący.

Za udział w strajku i kierowanie nim zostaje aresztowany a wkrótce po zwolnieniu zesłany na pół roku do Berezki Kartuskiej, ośławionej katowni sanacyjnej.

W 1938 roku klasa robotnicza Łodzi w wyborach do Rady Miejskiej, mimo terroru policyjnego uzyskuje poważny sukces. Jednym z radnych wybranych z jednolitego frontu listy jest Kazimierz Witaszewski.

W czasie okupacji przebywał w Związku Radzieckim. Na pierwszym zjeździe Związku Patriotów Polskich wybrany zostaje do Zarządu Głównego ZPP. Jest jednym ze współorganizatorów i jednym z pierwszych oficerów politycznych I Dywizji im. Tadeusza Kościuszki. Zajmuje kierownicze stanowiska w aparacie politycznym i Armii W. P. w okresie jej walk nad Bugiem i Wisłą.

Po wyzwoleniu Pragi powołany został do pracy w KC PPR jako kierownik Wydziału Zawodowego. W latach 1944—1948 był generalnym sekretarzem a następnie przewodniczącym Komisji Centralnej Związków Zawodowych.

W latach 1947—1949 był wiceministrem pracy i opieki społecznej. Następnie objął stanowisko I sekretarza KW PZPR we Wrocławiu. W roku 1951 powołany został do pracy w Komitecie Centralnym PZPR na stanowisko kierownika Wydziału Kadr.

Od 1945 r. Kazimierz Witaszewski był członkiem Komitetu Centralnego PPR Na Kongresie Zjednoczeniowym wybrany został członkiem KC PZPR. Był posłem do Krajowej Rady Narodowej i do Sejmu Ustawodawczego.

Obecnie jest kandydatem na posła do Sejmu z okręgu wyborczego Kłodzko.

Za udział w walce o wyzwolenie kraju gen. bryg. Kazimierz Witaszewski odznaczony został krzyżem Grunwaldu III kl., orderem odrodzenia Polski III kl., krzyżem walecznych i wieloma medalami.

Kandydaci na posłów wśród swych wyborców

Droga walki i pracy

Jak Jan Izydorczyk rozmawiał z kolejarzami węzła leszczyńskiego

Istnieje wiele przyczyn, dla których czołowy kandydat na posła okręgu leszczyńskiego Jan Izydorczyk — członek KC PZPR, jest szczególnie bliski społeczeństwu Wielkopolski. Z naszą ziemią, z jej ludem pracującym, z walką wielkopolskiej klasy robotniczej o narodowe i społeczne wyzwolenie, związało się życie Jana Izydorczyka od młodych już lat.

Syn średzkiej wsi, urodzony w Małej Kępie, w rodzinie robotnika rolnego wcześniej doświadczył na sobie tragicznej niedoli pańszczyźnianego życia w Polsce burżuazji i obszarnictwa. Dlatego w młodym robotniku dążeń do wolności proletariacka.

Życie Jana Izydorczyka — podkreślił w dyskusji na spotkaniu przedwyborczym w Lesznie jeden z kolejarzy — jest związane z historią polskiego ruchu robotniczego. Już jako dorastający młodzieniec Izydorczyk uczestniczył w strajkach. Młodego bojownika nie zdołały złamać ani pozbawić pracy, ani miesiące aresztów. Ta sama świadomość proletariacka każe mu walczyć przeciwko imperializmowi niemieckiemu, gdy ten realizował w Poznaniu pruską politykę „Drang nach Osten”. Walczy więc o niepodległość swej rodzinnej ziemi w powstaniu wielkopolskim, by następnie z chwilą, gdy władzę w Polsce zdołał uchwycić burżuazja i obszarnictwo, przeszedł do rewolucyjnej działalności w szeregach Komunistycznej Partii Polski od 1919 r.

Ala Jan Izydorczyk pragnie walczyć czynnie, wspólnie z najbardziej aktywnym oddziałem polskiej klasy robotniczej — górnikami. I dlatego opuszcza Ziemie Wielkopolską i udaje się na Śląsk. W szybie, wśród braci górniczej, jako aktywista Zw. Zaw. Górników i działacz KPP rozwija zażartą walkę o sprawę ludu pracującego. Ten okres jego życia powiązany z pełnieniem odpowiedzialnych obowiązków partyjnych na Śląsku i w Zagłębiu Dąbrowskim, a później w Łodzi, Częstochowie i wielu innych miejscowościach, raz po raz przerywany zostaje latami więzienia — wyrokami sanacyjnej władzy, pałkami i uciwkami. Prześladowany za działalność wśród robotników i jako członek KC KPP kilkakrotnie przebywa za kratami więzień w Będzinie, Mysłowicach, we Wronkach, w Katowicach i na Pawlaku, a wybuch wojny zastaje go w więzieniu w Rawiczu, gdzie był więziony wspólnie z czołowym działaczem KPP i długoletnim więźniem sanacji — Marianem Buczkim.

Któż w Wielkopolsce nie zna pełnej trudu i poświęcenia pracy Jana Izydorczyka na stanowisku I sekretarza KW PPR w Poznaniu. Przybył tu znowu w 1945 roku, bezpośrednio po więzieniach Gestapo, po latach wojny spędzonych w Oświęcimiu i Buchenwaldzie, po długim marszu wyniszczeniowym, który na drodze od Buchenwaldu do wschodniej Bawarii zdzielił go od więźniów tego obozu. Ale Izydorczyk — zahartowany bojownik, który nawet w Buchenwaldzie jako członek organizacji podziemnej walczył z hitlerowską bestią faszystów i którego nie zdołały zająć 15 lat więzienia przeciwcierpanego za sprawę niepodległości Polski i wyzwolenia jej ludu z pięć kapitalistycznych obszarów — zdrady — nie pozwolił sobie na wypoczynek. Straszliwe znieszczenia pozostawione przez wojnę i okupację w całej Wielkopolsce, wymagały reki troskliwego gospodarza, a przed polską klasą robotniczą stanęły wówczas zadania, od wykonania których miały zależeć przyszłe losy naszego kraju. Swą ofiarną

trzyletnią pracę na odpowiedzialnych stanowiskach członka KC PPR i I sekretarza KW PPR w Poznaniu, Jan Izydorczyk trwale zapisał się w pamięci społeczeństwa wielkopolskiego. Jego zasługi położone nad organizacją życia w Wielkopolsce, jak i późniejsze na stanowisku wiceministra administracji publicznej wysoko oceniał władza ludowa nadając Mu zaszczytne odznaczenie — standard pracy I klasy.

Ambasador Izydorczyk (na zdjęciu w jasnym palcie) w rozmowie z kolejarzami węzła leszczyńskiego

Te właśnie przyczyny złożyły się, że zapowiadany przyjazd ambasadora Izydorczyka na spotkanie przedwyborcze zorganizowane przez kolejarzy węzła leszczyńskiego, stał się dużym wydarzeniem. Świadczą o tym wypełniona po brzegi pracownikami PKP świetlica tamtejszych warsztatów, jak i żywa, serdeczna atmosfera tego spotkania przejawiająca się w dyskusji.

Głównym przedmiotem pytań kolejarzy, którzy manifestacyjnie witali ambasadora Izydorczyka stały się sprawy wzajemnych stosunków Polski Ludowej i Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Odpowiadając na pytania, ambasador Izydorczyk powiedział, że masy pracujące NRD, jak również poważna część społeczeństwa zachodnio-niemieckiego zrozumiały, że naród niemiecki może uzyskać pokój i niezależność tylko na drodze porozumie-

nia z sąsiadami, w szczególności z narodem polskim, jako najbliższym sąsiadem wschodnim i najbardziej poszkodowanym przez niemiecką agresję. Demokratyczna większość narodu rozumie również, że granica na Odrze i Nysie jako granica pokoju oraz walka przeciw wszelkiego rodzaju nastrojom rewolucyjnym są pierwszym warunkiem utrzymania przyjaznych stosunków z narodem polskim.

Na tym tle stosunki polsko-niemieckie doznają grun-

townej przemiany. Trzeba zmienić — powiedział ambasador Izydorczyk — sens dawnego twierdzenia podtrzymywanego skwapliwie przez polską reakcję i nacjonalistów głoszących hasło: „jak świat światem — nie będzie Niemiec Polakowi bratem”. Nigdy nie był i nie będzie Polakowi bratem niemiecki magnat, pruski junkier, obszarnik, kapitalista i generał, którzy ujarzmiali naród polski. Bratem naszym jest i będzie zawsze niemiecki robotnik, chłop, inteligent pracujący — każdy uczestnik Niemiec rozumiejący, że droga wojny prowadzi naród niemiecki do zguby i przeciwstawiający się ciemnym siłom pracującym do nowego rozlewu krwi.

Kolejarzy leszczyńskich zainteresowały sprawy współzawodnictwa w NRD, o pieki, jaką państwo otacza przodowników pracy i racjonalizatorów, praca i działalność dla sprawy pokoju niemieckich kobiet, postawa nowej młodzieży niemieckiej, warunki pracy i życia niemieckich kolejarzy. Na wszystkie pytania ambasador Izydorczyk udzielił wyczerpujących odpowiedzi. Opowiedział zebranych — o szeroko

rozwinętej w NRD metodzie nowoczesnego współzawodnictwa znanej pod nazwą ruchu Franika (czołowy górnik NRD) polegającej na tym, że najlepsze brygady oddają słabszym dwóch-trzech pracowników, a we własnych szkołach robotników z innych, mniej wydajnych brygad. Mówił o opiece, jaką NRD otacza przodowników pracy, przydzielając im najlepsze mieszkania, najlepsze miejsca na czasach, stwarzając im doskonałe warunki pracy, powierzając odpowiedzialne odcinki pracy i nagradzając wysokimi odznaczeniami; o Demokratycznym Związku Kobiet Niemieckich — odpowiedniku naszej Ligi Kobiet — Związku skupiającym 3 miliony niemieckich kobiet; o organizacjach Wolnej Młodzieży Niemieckiej i Pionierskiej, wychowujących łącznie 4 miliony 200 tysięcy demokratycznej młodzieży; o czołowej sile i kierowniczym narodem niemieckiego — Socjalistycznej Partii Jedności (SED) wychowującej go w duchu przyjaźni do Polski; wreszcie o wielu dowodach bezpośredniej przyjaźni i życzliwości, jakimi tamtejsi ludzie pracy darzą każdego Polaka odwiedzającego NRD.

Toteż spotkanie przedwyborcze leszczyńskich kolejarzy z ambasadorem Izydorczykiem przemieniło się w spontaniczną manifestację na rzecz trwałej przyjaźni rzesz pracujących Polski i Niemiec, a wznieśli okrzyk: „Niech żyje przyjaźń narodów polskiego i niemieckiego” — długo rozbrzmiewała w ścianach świetlicy. Spotkanie, w którym wziął także udział kandydat na zastępcę posła okręgu leszczyńskiego — Józef Pawłowski, zakończono bogatą częścią artystyczną.

J. T.

Narody całego świata występują przeciwko wojnie i podżegaczom Kongres Obronców Pokoju w Pekinie obraduje

PEKIN (PAP)

Na poniedziałkowym posiedzeniu Kongresu Obronców Pokoju Krajów Azji i Strefy Pacyfiku trwała w dalszym ciągu dyskusja nad referatem Kuo Mo-fo.

Znany poeta turecki, wybitny działacz ruchu obrońców pokoju Nazim Hikmet stwierdził, iż naród turecki uważa decyzję rządu tureckiego w sprawie wysłania wojsk tureckich do Korei jako zdradę interesów narodu. Przez całą Turcję przeszła fala strajków protestacyjnych.

Następnie w imieniu Światowej Demokratycznej Federacji Kobiet przemawiała Carmen Santi (Włochy). Wojna — to największa plaga ludzkości — powiedziała Carmen Santi.

Prof. Brandweiner (Austria), członek Światowej Rady Pokoju stwierdził, iż wojna narodu koreańskiego jest wojną sprawiedliwą, ponieważ ten kto walczy przeciwko agresji ma słuszość po swojej stronie. Celem tej walki jest pokój. Dlatego też akcja ochotników chińskich jest cennym wkładem w dzieło pokoju.

Na posiedzeniu tym zabierali również głos: delegat mongolski Sztyrendy, przewodnicząca delegacji kanadyjskiej — Ewa Sanderson, sekretarz Biura Światowej Rady Pokoju — Montagu, laureatka stalinowskiej nagrody pokoju — Monica Felton i wiceprzewodnicząca Międzynarodowego Zrzeszenia Prawników Demokratów — Lucienne Bouffilloux.

Na popołudniowym posiedzeniu Kongresu wygłosił referat na temat problemu koreańskiego członkini delegacji amerykańskiej Izabella Milton Kern.

Na posiedzeniu tym przemawiali ponadto: sekretarz SFZZ Grazi oraz delegaci ZSRR — Anisimow, Guatemali, Ekwadoru i Salvadoru. Delegat Iraku wygłosił referat na temat walki o pokój w krajach Środkowego i Bliskiego Wschodu.

Obrady trwają.

Uroczysty koncert z okazji święta narodowego NRD

WARSZAWA (IAP)

6 bm. w przeddzień święta narodowego Niemieckiej Republiki Demokratycznej odbył się w Teatrze Narodowym w Warszawie uroczysty koncert, zorganizowany przez Komitet Współpracy Kulturalnej z Zagranicą.

Na uroczystości przybyli: członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie rządu, przedstawiciele organizacji politycznych i społecznych, Wojska Polskiego, świata kulturalnego oraz społeczeństwa stolicy.

Obecny był szef misji dyplomatycznej NRD w Polsce — ambasador Aenne Kundermann.

Obecni byli również przedstawiciele dyplomatycznych państw zaprzyjaźnionych.

Przed rozpoczęciem koncertu przemówienie wygłosił przewodniczący KWKZ, członek Kom-

tetu Wykonawczego Polskiego Komitetu Obronców Pokoju, prezes Związku Literatów Polskich — Leon Kruczkowski.

W koncercie wzięli udział: znakomita śpiewaczka niemiecka, laureatka konkursu bachowskiego — Ewa Fleischer, orkiestra Filharmonii Warszawskiej pod kierownictwem światowej sławy dyrygenta prof. Hermana Abendrotha (NRD), prof. Henryk Sztompka i recytator Zygmunt Maciejewski.

Meldują o cennych zobowiązaniach

(Dokończenie ze str. 1)

du pracy w dzieło umocnienia naszej Ojczyzny i zwycięstwa pokoju na całym świecie oraz meldunek o zaciągnięciu Warty Stalinowskich i podjęciu nowych zobowiązań produkcyjnych, realizowanych w oparciu o wypróbowane metody przodowników i racjonalizatorów radzieckich — Kowalowa, Zandarowej i Korabielnikowej...

Elektrownia

...Brygada remontowa w składzie 18 osób przyspieszy remont turbiny nr 1 o 12,5 godziny; umożliwi to wyprodukowanie 10 MW (= 10.000 KW) energii elektrycznej.

...Brygada remontu kotłów wykona o 4 godziny wcześniej naprawę kotła nr 5 — co pozwoli na wyprodukowanie 8 MW prądu.

...Pracownicy: Marian Kuleka, Ignacy Vetter i Antoni Czajka wykonają dodatkowo 12 sztuk zaworów do kotłów.

...Brygada młodzieżowa ZMP przyspieszy remont silnika.

Tymi i wieloma innymi zobowiązaniami produkcyjnymi, jak i w zakresie pracy kulturalno-oświatowej czci XIX Zjazd Wielkiej Partii zalogą poznańskiej elektrowni.

Wytwórnia Papierów

Do poważnych osiągnięć produkcyjnych zmobilizował Zjazd partii Lenina-Stalina pracowników Poznańskiej Wytwórnii Papierosów. Zobowiązania podjęte we wrześniu na ogólną sumę 1.679.201 zł wykonano w 142 proc.

Zaciągnięte w dniu wczorajszym Warty Stalinowskie pozwoliła m. in. na usprawnienie szeregu procesów produkcyjnych, wykonanie we własnym zakresie potrzebnych do remontu części maszyn, zaistnienie urządzeń pneumatycznego. Nowy czyn produkcyjny przekracza wartość 48 tys. złotych. (h)

Zamówienia na prenumeratę prasy radzieckiej na rok 1953

przyjmują Oddziały i Delegatury „Ruchu”, urzędy pocztowe, listonosze oraz kolporterzy w zakładach pracy i w szkołach.

Dla zapewnienia ciągłości dostawy dzienników i czasopism ZSRR pożądane jest jak najwcześniejsze zgłaszanie zamówień oraz zamawianie prenumeraty na dłuższe okresy (półroczny lub roczny). K2158

Derek Kartun

Dla brytyjskich bogaczy — lepszy demagog niż głupiec

London, w październiku

Niezależnie od tego, co myśli naród amerykański, oficjalnym kandydatem brytyjskiej reakcji na stanowisko prezydenta Stanów Zjednoczonych jest gubernator Adlai Stevenson z partii demokratycznej. Fakt ten rzuca się w oczy po przeczytaniu „poważnych” reakcyjnych pism brytyjskich, a zwłaszcza — „Times’a” i „Manchester Guardian’a”. Oba te dzienniki preparują wiadomości o kampanii przedwyborczej w Stanach Zjednoczonych w ten sposób, aby wyrobić w swych czytelnikach przekonanie, że Stevenson jest człowiekiem „postępowym”, intelektualistą o „liberalnych zapatrywaniach” i obdarzonym wielką zręcznością, natomiast Eisenhowera przedstawiają jako niezdarnego, tepego amatora w dziedzinie polityki, otoczonego gronem żartowych reakcjonistów.

Dlaczego brytyjskie koła rządzące w ten sposób przedstawiają sprawę? Nasuwa się kilka odpowiedzi na to pytanie:

Dlaczego Stevenson?

Przede wszystkim z tego co pisze mówi Stevenson, wynika, że zamierza on kontynuować prowadzoną przez rząd Trumana linię polityki zagra-

nicznej. Polityka ta koliduje oczywiście w wielu punktach z interesami imperializmu brytyjskiego. Niemniej jednak, brytyjskie koła rządzące mogą sobie z łatwością wyobrazić jeszcze gorszą dla nich politykę amerykańską.

Po wtóre — brytyjskie koła rządzące popierają partię demokratyczną, ponieważ — w przeciwieństwie do partii republikańskiej — nie ma ona silnego skrzydła zwolenników polityki „izolacji”. Koła te obawiają się, że według „izolacjonistów” głównym polem ekspansji Stanów Zjednoczonych jest Azja, a nie Europa, wobec której podjęte „zobowiązania” należy ograniczyć. Natomiast reakcyjni brytyjscy pragną z jednej strony, aby ingerencja Stanów Zjednoczonych w „interesy” brytyjskie w Azji była jak najmniej, z drugiej zaś strony chcieliby utrzymać wojska amerykańskie w Europie zachodniej, jako zabezpieczenie przeciwko jakimkolwiek zasadniczym zmianom układu stosunków społecznych w krajach europejskich.

Po trzecie — brytyjskie koła rządzące sądzą, że Stevensona łatwiej będzie „sprzedać” opinii brytyjskiej jako „godnego sojusznika” niż gdyby szło o osobę Eisenhowera. Koła te uważają, że zajęcie przez Stevensona „krytycznego” stanowiska wobec osła-

wionej ustawy Taft-Hartley’a o „pracy niewolniczej” i to, iż rzekomo sprzeciwia się on dyskryminacji rasowej i nagonce politycznej, posłuży mu jako rekomendacja w oczach brytyjskiej opinii publicznej, która coraz bardziej niepokoją rządy dolara.

Eisenhower za... „szczyry”

Po czwarte — panuje tutaj mniemanie, że Stevenson nie jest takim durkiem, jak Eisenhower, który nie grzeszy zręcznością i któremu raz po raz wyrwywają się słowa prawdy. Stevenson tego nie robi. Znana impulsywność Eisenhowera pozwala przypuszczać, iż jako prezydent Stanów Zjednoczonych może on podejmować awanturnicze kroki, na które Wielka Brytania nie będzie przygotowana.

To są przyczyny, dla których Adlai Stevenson uznany został otwarcie przez imperializm brytyjski jako jego kandydat na stanowisko prezydenta Stanów Zjednoczonych. W tym aspekcie demagog — Stevenson przedstawia dla brytyjskich kół rządzących niewątpliwie wielką korzyść. Imperialiści brytyjscy mają nawet chęć mówić o nim jako o drugim Franklinie D. Rooseveltie, w nadziei, że będzie można wykorzystać sympatię jaką otacza pamięć Roosevelta „szary człowiek” Anglii.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe Partii

Referat sekretarza KC WKP(b) G. M. Malenkowa

II Sytuacja wewnętrzna Związku Radzieckiego

W dalszym ciągu swego przemówienia G. M. Malenkow oświadczył m. in.

Cechą charakterystyczną okresu sprawozdawczego jest dalsze umocnienie sytuacji wewnętrznej Związku Radzieckiego, rozwój całej gospodarki narodowej i kultury socjalistycznej.

W ciągu dwóch pierwszych lat po XVIII Zjeździe Partii masy pracujące naszego kraju kontynuowały pomyślnie realizację trzeciej pięcioletki i doprowadziły do dalszego umocnienia Związku Radzieckiego. W latach tych osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej.

Pokojową pracę ludzi radzieckich przerwała zdradziecka napaść Niemiec faszystowskich na ZSRR. Rozpoczął się trudny okres w dziejach państwa radzieckiego — okres wielkiej wojny narodowej. W toku tej wojny klasa robotnicza, chłopstwo koczownicze, inteligencja radziecka — zarówno na froncie, jak i na zapleczu — wykazały wysoki poziom uświadomienia i wierność wobec swej ojczyzny.

Zakończywszy wojnę historycznym zwycięstwem, Związek Radziecki wkroczył w nowy pokojowy okres swego rozwoju gospodarczego. W krótkim okresie państwo radzieckie o własnych siłach, własnymi środkami, bez pomocy z zewnątrz, odbudowało zrujnowaną wskutek wojny gospodarkę i pchnęło ją naprzód, przekraczając wskaźniki gospodarcze okresu przedwojennego.

Sukcesy na polu odbudowy przemysłu i rolnictwa pozwoliły już w 1947 roku na zniesienie kartkowego systemu zaopatrywania ludności w artykuły spożywcze i towary przemysłowe oraz na przeprowadzenie reformy wa-

lutowej. Posunięcia te, jak również przeprowadzona pięciokrotnie obniżka cen artykułów spożywczych i towarów przemysłowych, zwiększyły siłę nabywczą rubla radzieckiego i zapewniły wzrost dobrobytu mas pracujących. W 1950 roku kurs rubla oparty został na złocie i podwyższony w stosunku do walut obcych.

Sukcesy osiągnięte w odbudowie i rozwoju gospodarki umożliwiły państwu radzieckiemu przystąpienie do praktycznej realizacji nowych, ważnych zadań gospodarczych, między innymi takich, jak budowa potężnych elektrowni wodnych na Wołdze i Dnieprze, budowa wielkich kanałów dla żeglugi i irygacji, stworzenie ochronnych pasów leśnych na rozległym obszarze kraju.

Historyczne wydarzenia jakie zaszły w okresie sprawozdawczym dowiodły, że radziecki ustroj społeczny i państwowy jest nie tylko najlepszą formą organizacji ekonomicznej i kulturalnego rozwoju w latach budownictwa pokojowego, lecz również najlepszą formą mobilizacji wszystkich sił narodu dla odparcia wroga w okresie wojny. Wydarzenia te dowiodły również ogromnego wzrostu aktywności politycznej mas pracujących, dalszego umocnienia jednolitości moralno-politycznej narodu radzieckiego, skupionego wokół Partii Komunistycznej, dalszego umocnienia braterskiej wspólnoty narodów ZSRR i pogłębienie patriotyzmu radzieckiego.

Naród nasz jest niezłomnie zdecydowany nadal ofiarnie pracować dla dobra ojczyzny socjalistycznej, zaszczytnie wykonać historyczne zadanie budowy społeczeństwa komunistycznego (burzliwe długotrwałe oklaski).

Z powyższych danych wynika, że w latach 1945 i 1946 nastąpił spadek poziomu produkcji przemysłowej. Było to związane z faktem, że produkcja sprzętu wojennego uległa po zakończeniu wojny gwałtownej redukcji, przedstawienie zaś przemysłu na tory produkcji pokojowej wymagało pewnego czasu. Powojenna przebudowa produkcji przemysłowej została zasadniczo zakończona w ciągu 1946 roku, po czym produkcja naszego przemysłu zaczęła rosnąć w szybkim tempie i w 1951 roku jej ogólne rozmiary przekroczyły poziom 1940 roku przeszło dwukrotnie. W 1952 roku osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju naszego przemysłu.

Jak wiadomo, plan bieżącego roku dla przemysłu jako całości jest nie tylko pomyślnie wykonywany, lecz wykonywany z nadwyżką. Istnieją przeto wszelkie podstawy, by uważać, że w roku 1952 produkcja przemysłowa będzie blisko 2,3 raza większa niż w 1940 roku.

Szczególnie szybko rozwija się przemysł produkujący środki produkcji, którego ogólna produkcja w 1951 roku przekroczyła poziom przedwojenny 2,4 raza, a w 1952 roku przekroczy ten poziom blisko 2,7 raza. W 1952 roku wyprodukowano: 25 mln. ton surowców, czyli o ok. 70 proc. więcej niż w 1940 roku; 35 mln. ton stali, czyli blisko o 90 proc. więcej niż w roku 1940; 27 mln. ton wyrobów walcowanych, czyli przeszło 2 razy więcej niż w 1940 roku; 300 mln. ton węgla, czyli przeszło o 80 proc. więcej niż w 1940 roku; 47 mln. ton ropy naftowej, czyli przeszło o 50 proc. więcej niż w 1940 roku; 118 miliardów kwh energii elektrycznej, tj. 2,4 raza więcej niż w 1940 roku, — maszyn i urządzeń wyprodukowano przeszło 3 razy więcej niż w 1940 roku. Jeśli idzie o roczny przyrost produkcji najważniejszych gałęzi przemysłu, to mieliśmy w ciągu ostatnich lat znacznie większe rozmiary tego przyrostu niż w okresie przedwojennym. Tak na przykład w ciągu ostatnich trzech lat — w 1949—1951, tj. od chwili, gdy przedwojenny poziom produkcji przemysłowej nie tylko został osiągnięty, ale przekroczony, przyrost wytopu surowców wynosił 8 mln. ton, przyrost wytopu stali — 13 mln. ton i przyrost produkcji wyrobów walcowanych — 10 mln. ton, podczas gdy w latach przedwojennych przyrost takich rozmiarów osiągnięto w zakresie wytopu surowców w ciągu 8 lat, wytopu stali — w ciągu 9 lat, a produkcji wyrobów walcowanych — w ciągu 12 lat. Przyrost wydobycia węgla w ciągu wymienionych trzech lat wyniósł 74 mln. ton, a przyrost wydobycia ropy naftowej — 13 mln. ton, przyrost takich rozmiarów osiągnięto w latach przedwojennych w zakresie wydobycia węgla w ciągu 6 lat, a wydobycia ropy naftowej — w ciągu 10 lat. Przyrost produkcji energii elektrycznej w ciągu tych trzech lat wyniósł 37 miliardów kwh, — przyrost produkcji energii elektrycznej takich rozmiarów w latach przedwojennych osiągnięto w ciągu 9 lat.

Wzrost produkcji środków produkcji oraz wzrost produkcji rolnej stworzyły mocną bazę dla rozwoju przemysłu produkującego artykuły konsumpcyjne. Ogólna produkcja tego przemysłu była w 1951 roku o 43 proc. większa niż w 1940 roku, a w roku 1952 będzie w przybliżeniu o 60 proc. większa niż w 1940 roku. W 1952 roku wyprodukowano: 5 mld. metrów tkanin bawełnianych, czyli o około 30 proc. więcej niż w 1940 roku — prawie 190 mln. metrów tkanin wełnianych, czyli o około 60 proc. więcej niż w 1940 roku, — 218 mln. metrów tkanin jedwabnych, czyli 2,3 raza wię-

cej niż w 1940 roku, — 250 mln. par obuwia skózanego, czyli o około 20 proc. więcej niż w 1940 roku, — 125 mln. par obuwia gumowego, czyli o 80 proc. więcej niż w 1940 roku, — przeszło 3300 tysięcy ton cukru, czyli o przeszło 50 proc. więcej niż w 1940 roku, — ponad 380 tysięcy ton masła wyprodukowanego przez przemysł (nie licząc znacznej ilości masła produkcji domowej), co przewyższy przedwojenny poziom przemysłowej produkcji masła o przeszło 70 proc.

W okresie sprawozdawczym, zwłaszcza w latach powojennych, rozszerzyła się znacznie i umocniła produkcja techniczna baza naszego przemysłu zarówno dzięki budowie nowych, jak też dzięki rekonstrukcji czynnych przedsiębiorstw. Z ogólnej sumy około 500 mld. rubli, zainwestowanych w gospodarkę narodową tylko w latach 1946—1951 zainwestowano w przemysł ponad 320 mld. rubli. W ciągu tego okresu w ZSRR odbudowano, zbudowano i oddano do użytku około 7 tysięcy wielkich państwowych przedsiębiorstw przemysłowych. Zasoby produkcyjne przemysłu wzrosły w 1952 roku o 77 proc. w porównaniu z 1940 rokiem.

Ale w grę wchodzi tu nie tylko ilościowy wzrost zasobów produkcyjnych.

W latach powojennych wszystkie gałęzie przemysłu wyposażono w nowe maszyny i mechanizmy, zastosowano doskonałe procesy technologiczne, wprowadzono racjonalniejszą organizację produkcji. Park obrabiarek, dzięki uzupełnieniu nowymi, bardziej wydajnymi obrabiarkami, zwiększył się w tym okresie 2,2 raza. Krajowy przemysł budowy maszyn tylko w ciągu ostatnich trzech lat wyprodukował ok. 1600 nowych typów maszyn i mechanizmów.

W walce o dalszy postęp techniczny wielką rolę przypada naszej nauce, która przez swoje odkrycia pomaga narodowi radzieckiemu pełniej ujawniać i lepiej wykorzystywać bogactwa i siły przyrody. W okresie powojennym uczeni nasi pomyślnie rozwiązywali wiele problemów naukowych o wielkim znaczeniu dla gospodarki narodowej. Najważniejszym osiągnięciem nauki radzieckiej w tym okresie jest odkrycie metod produkcji energii atomowej. W ten sposób nasza nauka i technika zlikwidowała monopol USA w tej dziedzinie i zadała poważny cios podżegaczom wojennym, którzy usiłowali wykorzystać tajemnicę produkcji energii atomowej i posiadanie broni atomowej jako środek szantażu i zastraszenia innych narodów. Państwo radzieckie rozporządza realnymi możliwościami produkcji energii atomowej, jest głęboko zainteresowane w tym, aby ten nowy rodzaj energii wykorzystywano w celach pokojowych, dla dobra ludności, gdyż takie wykorzystanie energii atomowej rozszerza bezgranicznie władzę człowieka nad żywiołami siłami przyrody, otwiera przed ludzkością kolosalne możliwości wzrostu siły produkcyjnej, technicznej i kulturalnego postępu, zwiększenia bogactwa społecznego. Rysem charakterystycznym ubiegłego okresu był również dalszy techniczny postęp przemysłu. W odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, gdzie zachodzą okresowe przerwy w rozwoju techniki, związane z niszczeniem sił wytwórczych społeczeństwa na skutek kryzysów ekonomicznych, w ZSRR, gdzie takich kryzysów nie ma, odbywa się nieprzerwane doskonalenie produkcji na bazie najwyższej techniki, na podstawie osiągnięć przodującej nauki radzieckiej.

O wielkich osiągnięciach radzieckiej nauki i techniki

świadczy coroczne przyznawanie nagród stalinowskich za wybitne prace naukowe, wynalazki i gruntowne udoskonalenia metod pracy produkcyjnej. Zaszczytne miano laureata nagrody stalinowskiej nadano 8.470 pracownikom nauki, przemysłu, transportu i rolnictwa.

Donosiłbym momentem w rozwoju przemysłu jest fakt, że w minionym okresie w szybkim tempie rozwijał się przemysł we wschodnich okręgach ZSRR, wskutek czego zmieniło się poważnie rozmieszczenie naszego przemysłu. We wschodnich okręgach — okręgach nadwołżańskich, na Uralu, Syberii, na Dalekim Wschodzie, w Kazachskiej SRR i w republikach związkowych Azji Środkowej powstała potężna baza przemysłowa kraju. Ogólna produkcja przemysłowa w tych okręgach zwiększyła się do 1952 roku trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem. W roku 1951 wschodnie okręgi dały około 1/3 całej produkcji przemysłowej ZSRR, przeszło połowę całej ilości stali i wyrobów walcowanych, prawie połowę całej ilości węgla i ropy naftowej i przeszło 40 proc. energii elektrycznej.

Takie są zasadnicze wyniki rozwoju przemysłu ZSRR w okresie sprawozdawczym.

Zadania w dziedzinie rozwoju naszego przemysłu na najbliższe lata są wyłuszczone w projekcie dyrektyw w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR, przedstawionym Zjazdowi do rozpatrzenia. Zadania te polegają na tym, aby podnieść poziom produkcji przemysłowej w 1955 roku w porównaniu z rokiem 1950, w przybliżeniu o 70 proc. przy czym produkcja środków produkcji powinna wzrosnąć w przybliżeniu o 80 proc., a produkcja artykułów konsumpcyjnych w przybliżeniu o 65 proc. Takie zadanie w zakresie wzrostu produkcji przemysłowej oznacza, że w 1955 roku produkcja przemysłowa wzrośnie trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem.

Plan pięcioletni oznacza nowy wielki krok naprzód na drodze rozwoju naszego kraju od socjalizmu do komunizmu (oklaski).

Przemysł nasz rozporządza wszystkimi możliwościami, by wykonać stojące przed nim zadania. Obecnie wszystkie gałęzie przemysłu wyposażone są w doskonałą technikę, posiadają wykwalifikowane kadry robotników i pracowników inżynierów-technicznych, przedsiębiorstwa nie odczuwają braku surowców i materiałów. Chodzi teraz o to, ażeby wykorzystać w pełni te możliwości, zdecydowanie usunąć niedociągnięcia w pracy, wykrywać niewykorzystane rezerwy produkcyjne i przekształcać je w potężne źródło rozwoju gospodarki narodowej.

Szczególną uwagę należy poświęcać zadaniu zapewnienia dalszego wszechstronnego wzrostu wydajności pracy we wszystkich gałęziach przemysłu.

Partia nasza na wszystkich etapach budownictwa socjalistycznego nieugięcie walczyła o systematyczne podnoszenie wydajności pracy jako o najważniejszy warunek wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej. Tym właśnie przede wszystkim tłumacza się ogromne sukcesy osiągnięte w rozwoju produkcji ZSRR. W okresie od 1940 do 1951 r. wydajność pracy w przemyśle wzrosła o 50 proc. przy czym przyrost produkcji przemysłowej w ciągu tego okresu w 70 proc. uzyskano dzięki wzrostowi wydajności pracy. Wydajność pracy w budownictwie zwiększyła się w tymże okresie o 36 proc.

Szybki wzrost wydajności pracy w ZSRR jest przede

wszystkim wynikiem szerokiego zastosowania w gospodarce narodowej nowej techniki i nowoczesnych procesów technologicznych, wynikiem mechanizacji i elektryfikacji produkcji, zwłaszcza, mechanizacji pracochłonnych i ciężkich robót, jak również wynikiem lepszej organizacji pracy, wzrostu ogólnego poziomu wykształcenia i kultury mas pracujących i podniesienia ich kwalifikacji produkcyjnych. Socjalistyczny system gospodarki otwiera nieograniczone pole dla zastosowania najnowocześniejszej techniki. W ZSRR maszyny nie tylko zaoszczędzają pracę, lecz równocześnie czynią pracę robotników lżejszą, dzięki czemu w warunkach gospodarki socjalistycznej, w odróżnieniu od warunków kapitalizmu, robotnicy bardzo chętnie używają maszyn w procesie pracy. Robotnik radziecki jest bezpośrednio zainteresowany w zwiększeniu wydajności pracy, wie bowiem, że przez to wzmacnia się potęgę ekonomiczną ZSRR i podnosi się stopa życiowa mas pracujących. Jednocześnie interesów państwa i narodu stwarza podwalny wysokiej wydajności pracy społecznej w warunkach socjalizmu.

Jednakże istniejące w naszym przemyśle możliwości wzrostu wydajności pracy nie są jeszcze bynajmniej całkowicie wykorzystywane. Świadczy o tym przede wszystkim niewykonanie planów w dziedzinie wydajności pracy przez wiele przedsiębiorstw.

W wielu przedsiębiorstwach wzrost wydajności pracy ulega zahamowaniu wskutek złego wykorzystania posiadanych środków mechanizacji.

Wzrost wydajności pracy ulega również zahamowaniu wskutek tego, że w wielu przedsiębiorstwach i na budowach organizacja pracy postawiona jest w sposób niezadowolający, wskutek czego dochodzi do wielkiego marnotrawstwa czasu roboczego.

Duże znaczenie dla podniesienia wydajności pracy ma normowanie techniczne. Tym czasem w wielu przedsiębiorstwach normowanie techniczne nie postawione jest w sposób niezadowolający. Wciąż jeszcze przeważa stosowanie norm zbyt niskich, tzw. norm doświadczalnych — statystycznych, które nie odpowiadają współczesnemu poziomowi techniki produkcji, nie odzwierciedlają doświadczenia produkcyjnych robotników i nie pobudzają do wzrostu wydajności pracy.

Zadanie organizacji partyjnych, gospodarczych i związkowych, polega na tym, by szybko usuwać przyczyny przeszkadzające wzrostowi wydajności pracy i zapewniać we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, w każdym przedsiębiorstwie, na każdym odcinku produkcji wykonanie i przekroczenie zadań w dziedzinie wzrostu wydajności pracy. Trzeba zdecydowanie usunąć niedociągnięcia w dziedzinie wykorzystania posiadanej przez nas bogatej techniki, z uporem wprowadzać w życie program mechanizacji kompleksowej i automatyzacji procesów produkcyjnych, stosować szerzej we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej najnowocześniejsze osiągnięcia nauki i techniki, doskonalić systematycznie formy i metody organizacji pracy i produkcji, usprawniać wykorzystanie siły roboczej.

Towarzysze! Nasz przemysł rośnie, rozwija się i staje się coraz potężniejszy i coraz doskonalszy technicznie. Będziemy również nadal rozw-

(Ciąg dalszy na str. 4)

1. Dalszy rozwój gospodarki narodowej ZSRR a. Przemysł

W latach pięcioletek przedwojennych zrealizowane zostało w ZSRR socjalistyczne uprzemysłowienie. Potężny przemysł stał się podstawą rozwoju całej gospodarki narodowej i przygotowania kraju do aktywnej obrony. Lata wojny potwierdziły ze szczególną siłą słuszność linii generalnej naszej partii, linii uprzemysłowienia kraju. Realizacja polityki uprzemysłowienia ZSRR miała decydujące znaczenie dla losów narodu radzieckiego i uratowała naszą ojczyznę przed ujarzmieniem.

W ciężkich warunkach wojny partia potrafiła szybko przestawić przemysł na tory wojenne. Do wschodnich okręgów ewakuowano ze strefy działań wojennych ustraszonych wszystkich najważniejszych zakładów przemysłowych. Państwo radzieckie znalazło w latach wojny dość sił i środków nie tylko do szybkiego uruchomienia ewakuowanych zakładów,

lecz również do przyspieszonej budowy nowych przedsiębiorstw, głównie zakładów ciężkiego przemysłu. Mimo przejściowej okupacji, przez najeźdźców faszystowskich, pod względem gospodarczym okręgów kraju, przemysł w toku wojny produkował dla frontu w rosnących z roku na rok ilościach wszystkie rodzaje uzbrojenia i amunicji.

Po zakończeniu wojny przemysł przeszedł od produkcji wojennej do produkcji cywilnej. Partia postawiła zadanie rozwinięcia na szeroką skalę przede wszystkim ciężkiego przemysłu, szczególnie hutnictwa, przemysłu paliw i energetyki, gdyż bez ciężkiego przemysłu nie można było rozwiązać zadania odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej. Jednocześnie partia zwróciła szczególną uwagę na zwiększenie produkcji towarów powszechnego użytku w celu podniesienia stopy życiowej ludności.

W wyniku pomyślnej odbudowy i rozwoju przemysłu w latach powojennych mamy w chwili obecnej znacznie wyższy, w porównaniu z okresem przedwojennym, poziom produkcji przemysłowej. Oto dane w tej sprawie:

Wzrost produkcji przemysłowej ZSRR (w proc. w stosunku do 1940 roku):	1940	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952
cały przemysł	100	104	92	77	93	118	141	173	202	223
w tym:										
„grupa a“										
produkcja										
środków										
produkcji	100	136	112	82	101	130	163	205	239	267
„grupa b“										
produkcja										
środków										
konsumpcji	100	54	59	67	83	99	107	123	143	156

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b)

na XIX Zjeździe Partii

(Ciąg dalszy ze str. 3)

jać wszechstronnie siły wytwórcze naszego socjalistycznego przemysłu, jako pod-

b. Rolnictwo

W dalszym ciągu swego przemówienia G. M. Malenkov oświadczył:

Do początku okresu sprawozdawczego, to jest do chwili, kiedy odbywał się XVIII Zjazd Partii, ustrój kołchozowy w naszym kraju okrzepł ostatecznie, kołchozy umocniły się i socjalistyczny system rolnictwa utwierdził się jako jedyna forma rolnictwa.

Wojna powstrzymała na pewien czas rozwój rolnictwa i zadała mu wielkie straty, zwłaszcza w rejonach okupowanych, gdzie zaborcy hitlerowscy zniszczyli i rozgrabili kołchozy, MTS i sowchozy. Jednak mimo olbrzymich trudności okresu wojennego, kołchozy i sowchozy rejonów wschodnich nieprzerwanie zaopatrywały armię i ludność w żywność, a przemysł lekki — w surowce. Bez ustroju kołchozowego, bez pełnej poświęcenia pracy kołchoźników i kołchożnic, bez ich wysokiej świadomości politycznej i sprawności organizacyjnej, nie potrafilibyśmy rozwiązać tego niezmiernie trudnego zadania.

Z chwilą przejścia do budownictwa pokojowego, przed Partią stało zadanie jak najszybszej odbudowy i dalszego podniesienia rolnictwa. Szczególną troską partii w okresie powojennym było organizacyjno-gospodarcze umocnienie kołchozów, okazanie im pomocy w odbudowie i dalszym rozwoju gospodarki społecznej i podniesienie na tej podstawie dobrobytu materialnego chłopstwa kołchozowego. Dla dalszego rozwoju sił wytwórczych rolnictwa duże znaczenie miało scalenie małych kołchozów, ponieważ wielkie kołchozy mogą pomyślniej rozszerzać i udoskonalać gospodarkę społeczną. Obecnie mamy 97 tysięcy scalonych kołchozów zamiast 254 tysięcy małych kołchozów na 1 stycznia 1950 roku.

W wyniku realizacji kroków podjętych przez partię i rząd przewyżczono pomyślnie w rolnictwie trudności wywołane przez wojnę i wynikiem w 1946 roku wskutek silnej posuchy, tak, że przedwojenny poziom produkcji rolnictwa został w krótkim czasie przywrócony i przekroczony.

W latach powojennych w szybkim tempie przywracano obszar zasiewów, wzrastały plony i zwiększała się globalna produkcja zbóż, upraw prze mysłowych, pastewnych, warzywnych i innych roślin uprawnych. Obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w 1952 roku przekroczyły poziom przedwojenny o 5,3 miliona ha.

Produkcję zbóż doprowadzono do poprzedniego poziomu w trzecim roku po zakończeniu wojny, a w latach następnych wzrastała ona przy jednoczesnym dużym wzroście ilości zbóż towarowego. W bieżącym 1952 roku globalne zbiory zboża wyniosły 8 miliardów pudów (burzliwe oklaski), przy czym globalne zbiory najważniejszych roślin spożywczych — pszenicy, zwiększyły się w porównaniu z 1940 rokiem o 48 proc. (oklaski).

W ten sposób problem zbóż, uważany poprzednio za najostrejszy i najpoważniejszy, został pomyślnie rozwiązany, rozwiązany ostatecznie i raz na zawsze (burzliwe, długotrwałe oklaski).

W okresie powojennym w szczególności w szybkim tempie rozwijała się produkcja bawełny i buraka cukrowego: w 1951 roku globalna produkcja włókna bawełny przekroczyła poziom przedwojenny o 46 proc., a buraka cukrowego — o 31 proc. W roku bieżącym

stawy potęgi naszej ojczyzny i wzrostu dobrobytu materialnego narodu radzieckiego (długotrwałe oklaski).

cym wyhodowano jeszcze bogatsze plony tych najważniejszych roślin.

W roku bieżącym, jak i w latach poprzednich, realizowane są pomyślnie państwowe plany skupu zboża, skupu bawełny, buraków cukrowych, nasion olejnych, ziemniaków, warzyw i innej produkcji roślinnej, jak również produkcji hodowlanej.

Nasze rolnictwo staje się coraz bardziej wyspecjalizowane, bardziej produktywnie i daje coraz więcej produkcji towarowej. Trzeba zrozumieć tę niezmiernie ważną właściwość w rozwoju naszego rolnictwa. Obecnie, kiedy problem zbóżowy został pomyślnie rozwiązany, nie wolno już po staremu oceniać osiągnięć rolnictwa tylko według ilości produkowanego zboża. Jak widać z przytoczonych danych, oprócz sukcesów w dziedzinie produkcji zboża, osiągnęliśmy wielkie sukcesy w rozwoju produkcji bawełny, buraka cukrowego, roślin olejnych, pastewnych i innych roślin uprawnych. Nasze obecne rolnictwo stało się jakościowo inne, różni się ono gruntownie od dawnego małoproduktywnego, ekstensywnego rolnictwa. Podczas gdy obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w ZSRR wzrosły w 1952 roku w porównaniu z 1913 rokiem 1,4 raza, przy czym obszary zasiewów zbóż wzrosły o 5 procent, to obszary zajęte pod uprawy przemysłowe i warzywniczo-arbuzowe zwiększyły się więcej niż 2,4 raza, a obszary zajęte pod rośliny pastewne ponad 11 razy. Z ogólnej wartości towarowej produkcji roślinnej przeszło 40 proc. przypada obecnie na uprawy przemysłowe. Byłoby zatem poważnym błędem oceniać sukcesy rolnictwa tylko na podstawie poziomu produkcji zboża.

W okresie powojennym wiele uwagi udzielano wyposażeniu rolnictwa w nową technikę. Nie moglibyśmy bez tego rozstrzygnąć w szybkim tempie problemu odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki rolniej. W okresie tym park maszynowo-tractorowy uzupełniony został wielką ilością nowych, bardziej udoskonalonych traktorów gąsienicowych z silnikami Diesla, kombajnów samobieżnych, kosiarek, kombajnów buraczanych, liniarskich i do sprzętu bawełny oraz innych maszyn o wysokiej wydajności. Ogólna moc parku traktorów w MTS i sowchozach wzrosła w porównaniu z okresem przedwojennym o 59 proc., a kombajnów — o 51 proc. Rolnictwo otrzymało wiele nowych maszyn dla mechanizacji pracochłonnych procesów w hodowli. W związku ze znacznym rozszerzeniem mechanizacji prac w gospodarce rolnej leśnej, rozbudowano w okresie powojennym sieć ośrodków maszynowo-tractorowych, zorganizowano znaczną ilość nowych stacji ochrony lasów.

Sukcesy osiągnięte w rozwoju rolnictwa w okresie powojennym, stworzyły warunki dla rozwiązania w gospodarce rolnej jeszcze większych zadań. Interesy gospodarki narodowej i zadania dalszego podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego wymagają jeszcze większego podniesienia produkcji rolnej.

Projekt dyrektyw w sprawie pięcioletniego przewidywanego zwiększenia w ciągu 5 lat globalnych zbiorów: zboż o 40—50 proc., w tym pszenicy o 55—65 proc.; włókna bawełny o 55—65 proc.; włókna lnianego o 40—50 proc.; buraka cukrowego o 65—70 proc.; słonecznika o 50—60 proc.; ziemniaków o 40—45 proc. i wzrost produkcji upraw pastewnych w przybliżeniu 2—3 razy.

Obecnie, gdy osiągnięto i przekroczono przedwojenny poziom obszaru zasiewów, jedynie słuszną linią w dziedzinie zwiększenia produkcji rolnictwa jest dalsze, wszechstronne podnoszenie urodzajności.

W okresie powojennym w związku z poważnymi sukcesami rozwoju rolnictwa zadanie wszechstronnego rozwoju hodowli stało się centralnym zadaniem partii i państwa w gospodarce rolnej. W okresie od lipca 1945 roku do lipca 1952 roku pogłowie bydła w ZSRR wzrosło o 13,4 miliona sztuk, owiec — o 41,8 miliona, trzody chlewnej — o 21,2 miliona i koni — o 0,6 miliona.

Obecnie hodowla kołchozowa wraz z sowchozową zajmują w kraju dominujące miejsce zarówno pod względem ciężaru gatunkowego, jeśli chodzi o ogólny stan pogłowia bydła, jak również pod względem wydajności produkcji hodowlanej. Globalna i towarowa produkcja mięsa, mleka, masła, jaj, wełny i skór przekroczyła w ZSRR poziom przedwojenny (oklaski).

Celem zaspokojenia rosnących potrzeb ludności w dziedzinie artykułów hodowlanych, a przemysłu lekkiego w dziedzinie surowców konieczne jest osiągnięcie dalszego znacznego rozwoju hodowli.

Wielkie znaczenie dla dalszego rozwoju gospodarki rolnej ma budowa urządzeń irygacyjnych i zakładanie leśnych pasów ochronnych. Już w latach przedwojennych zbudowano znaczną ilość wielkich systemów irygacyjnych, wyposażonych w nowoczesną technikę oraz zrekonstruowano stare systemy irygacyjne, dzięki czemu obszar faktycznie nawadnianych gruntów w republikach Azji środkowej i w innych częściach ZSRR zwiększył się półtorakrotnie, co pozwoliło na pomyślnie rozwiązanie tak ważnego zadania jak znaczenie zwiększenie produkcji bawełny. Rozpoczęto też prace nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych.

W latach powojennych prace nad budową urządzeń irygacyjnych i nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych rozwinęły się na jeszcze większą skalę. Wielkie systemy irygacyjne budowane są w republikach zakaukaskich, gdzie obszar faktycznie nawadnianych ziem zwiększył się w najbliższych latach w wyniku tych prac przeszło półtorakrotnie. Począwszy od 1947 roku prowadzone są prace nad irygacją gruntów o wysokiej urodzajności, ale narażonych na posuchę, w centralnej strefie czarnoziemiu, w obwodach kurskim, orłowskim, woroneżskim i tambowskim, by uzyskać trwałe plony zbóż, roślin przemysłowych i innych roślin uprawnych. Począwszy od 1948 roku prowadzone są na wielką skalę prace nad założeniem na stepowych i leśno-stepowych obszarach europejskiej części ZSRR wielkich państwowych leśnych pasów ochronnych, ochronnych pasów leśnych w kołchozach i sowchozach oraz nad budową stawów i zbiorników wodnych. W ciągu ostatnich 3 i pół lat kołchozy, sowchozy i gospodarstwa leśne zalesiły w celach ochronnych obszar 2,6 milionów ha i zbudowały przeszło 12 tysięcy stawów i zbiorników wodnych. W strefach o nadmiernej wilgotności gleby, przede wszystkim na Białorusi i w republikach nadbałtyckich, wprowadzone są, podobnie jak przed wojną, rozległe prace nad osuszaniem bagien i gruntów zabagnionych.

Wielkie perspektywy otwierają się przed rolnictwem dzięki budowie gigantycznych elektrowni wodnych i systemów irygacyjnych na Woltzie, na Donie, Dnieprze, Amu-Darii oraz w związku z uruchomieniem Wożańsko-Dońskiego Kanału Żeglownego imienia W. I. Leni-

na. Zbudowanie tych elektrowni i systemów irygacyjnych zapewni nawodnienie nowych gruntów na obszarze przeszło 6 milionów ha, nawodnienie pastwisk metodą selektywną na obszarze 22 milionów ha i stwarza szerokie możliwości elektryfikacji produkcji rolnej, wprowadzenia orki elektrycznej, zastosowania kombajnów elektrycznych i innych maszyn rolniczych zasilanych prądem elektrycznym.

Jednocześnie z budową urządzeń irygacyjnych na wielką skalę, na wszystkich gruntach nawadnianych skutecznie realizuje się przejście na nowy system irygacji, przy którym znacznie zwiększa się obszar pól nawadnianych w drodze lepszego rozmieszczenia drobnej sieci irygacyjnej. Zmniejszenie na polach liczby stałych kanałów zraszających oraz zastąpienie ich kanałami tymczasowymi, co umożliwia pełniejsze wykorzystanie nawadnianych gruntów i wody, używanej do zraszania, stwarza lepsze warunki mechanizacji rolnictwa, korzystającego z urządzeń irygacyjnych.

Dzięki wykonaniu zaplanowanych wielkich prac nad rozwojem irygacji, nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych i osuszaniem zabagnionych gruntów, rolnictwo nasze podniesie się na wyższy szczebel, a kraj zostanie zabezpieczony na zawsze przed niespodziankami klimatycznymi (oklaski). Zadanie polega na tym, by skutecznie i w przewidzianych terminach wykonać prace nad rozwojem irygacji, nad stworzeniem leśnych pasów ochronnych i osuszeniem bagien. Organizacje partyjne, radzieckie i gospodarcze powinny poświęcać tej sprawie szczególną uwagę.

Doniosłe znaczenie ma także przeprowadzenie akcji w dziedzinie podniesienia plonów roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej europejskiej części ZSRR. Wiadomo, że na obszarach strefy nieczarnoziemnej istnieją wielkie możliwości pomyślnego rozwoju rolnictwa i hodowli, ponieważ obszary te odznaczają się sprzyjającymi warunkami klimatycznymi, dostateczną ilością wilgoci. Tymczasem plony roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej są wciąż jeszcze niskie. Aby uzyskać wysokie i trwałe plony roślin uprawnych, należy tu przede wszystkim zorganizować na szeroką skalę wapnowanie gleb kwaśnych przy jednoczesnym stosowaniu wystarczającej ilości nawozów organicznych i mineralnych rozwijając wszechstronnie zasiewy traw, polepszać uprawę roli.

Realizując zadania odbudowy i rozwoju rolnictwa, nasze organy partyjne, radzieckie i rolnicze, usprawniły w latach powojennych kierowanie kołchozami, ośrodkami maszynowo-tractorowymi i sowchozami. Są jednak w tej dziedzinie wciąż jeszcze biedy i niedociągnięcia.

Trzeba przede wszystkim podkreślić, że poszczególne nasi pracownicy na kierowniczych stanowiskach pozwalali sobie, zwłaszcza w związku z akcją scalania drobnych kołchozów, na niewłaściwy konsumpcyjny stosunek do zagadnień budownictwa kołchozowego. Proponowali oni, by przeprowadzić forsowną akcję masowego łączenia wsi w wielkie osiedla kołchozowe, oddać na rozbiórkę wszystkie stare zabudowania kołchozowe i domy kołchoźników i stworzyć w nowych miejscach wielkie „osiedla kołchozowe”, „miasta kołchozowe”, „agromiasta”, traktując to jako najważniejsze zadanie na polu organizacyjno-gospodarczego umocnienia kołchozów. Błąd tych towarzyszy polega na tym, że zapomnieli o głównych produkcyjnych zadaniach kołchozów

i wysuwali na pierwszy plan wtórne w stosunku do tamtych zadania konsumpcyjne, zadania w dziedzinie warunków bytu w kołchozach. Zagadnienia warunków bytu mają niewątpliwie ważne znaczenie, ale są to bądź co bądź zagadnienia wtórne, podrzędne, a nie główne, i mogą być pomyślnie rozwiązane tylko na gruncie rozwiniętej produkcji społecznej. Zapominanie o głównych zadaniach produkcyjnych, lub ich pomniejszanie może zwaćślować całą naszą praktyczną robotę na wsi na niewłaściwe tory, utrudniać dalszy rozwój kołchozów i wyrządzić szkodę zarówno samej sprawie organizacji warunków bytu, jak i całej sprawie budownictwa socjalistycznego.

Następnie trzeba stwierdzić, że w kierowaniu rolnictwem nie zostało jeszcze zlikwidowane szablone, formalne podejście do rozwiązywania wielu praktycznych zagadnień.

Należy wreszcie wspomnieć — powiedział dalej G. M. Malenkov — o istnieniu istotnych braków w dziedzinie zastosowania w rolnictwie osiągnięć nauki i przodującego doświadczenia. Mamy wiele przodujących kołchozów, MTS i sowchozów, tysiące przodowników rolnictwa, którzy tworzą stosując osiągnięcia nauki, uzyskują poważne wyniki w podnoszeniu plonów i zwiększaniu produktywności hodowli. Wciąż jednak jeszcze niezadowolająco przedstawia się sprawa popularyzacji i stosowania przodujących doświadczeń w produkcji kołchozowej i sowchozowej. Nasza nauka rolnicza wniosła wielki wkład do sprawy rozwoju gospodarki rolnej. Zdemaskowane zostały i rozgromione antynaukowe, reakcyjne teorie w nauce rolniczej i rozwija się ona obecnie na jedynie słusznej

c. Obrót towarowy, transport, łączność

Wraz ze wzrostem przemysłu i rolnictwa — powiedział G. M. Malenkov m. in. — rozwijał się w kraju również obrót towarowy. W latach powojennych obrót towarowy handlu państwowego i spółdzielczego zwiększył się o 2,9 raza i znacznie przekroczył poziom przedwojenny. W 1951 roku sprzedaż ludności w sklepach państwowych i spółdzielczych w porównaniu z 1940 rokiem wzrosła o 80 proc. więcej, ryb — o 80 proc. więcej, mięsa — o 80 proc., tłuszczu roślinnego i innych tłuszczów — blisko 2 razy więcej, cukru — o 70 proc., tkanin — o 80 proc., obuwia — o 50 proc. więcej. Wzrosła sieć detalicznego handlu państwowego i spółdzielczego, znacznie rozszerzono asortyment i ulepszono jakość sprzedawanych towarów.

Wzrostowi produkcji i obrotu towarowego towarzyszył rozwój wszystkich rodzajów transportu i przewozów.

W latach wielkiej wojny narodowej transport nasz, a przede wszystkim transport kolejowy, pomyślnie wywiązał się z trudnego zadania zabezpieczenia przewozów wojennych, jak również przewozu ładunków dla gospodarki narodowej.

W latach powojennych wszystkie rodzaje transportu nie tylko zostały odbudowane, lecz wzrosły znacznie w porównaniu z okresem przedwojennym. W roku bieżącym obrót towarowy w transporcie kolejowym jest w przybliżeniu o 80 proc. większy niż w 1940 roku, obrót towa-

— materialistycznej, mizerninowskiej podstawie, uzbrajając naszych pracowników w ich działalności w dziedzinie rozwoju rolnictwa. Ale, mimo istniejących osiągnięć, nauka rolnicza wciąż jeszcze nie nadąża za potrzebami produkcji kołchozowej i sowchozowej. Socjalistyczny system rolnictwa otwiera przed nauką szerokie pole działania, pozwala na szybką popularyzację osiągnięć nauki i przodującego doświadczenia, czyni je dorobkiem wszystkich kołchozów, MTS i sowchozów. Niezmiernie ważny obowiązek organów partyjnych, radzieckich i rolniczych polega na tym, by jak najusilniej rozwijać twórczą, inicjatywę uczonych i praktykantów, promować szereg mistrzów wysokich urodzajów i wysokiej produktywności hodowli, popierać wszystko co przodujące, postępowe, szybciej stosować we wszystkich gałęziach produkcji kołchozowej i sowchozowej osiągnięcia nauki i przodującego doświadczenia w dziedzinie gospodarki rolnej.

Towarzysze! Cieszymy się wszyscy z ogromnego rozwoju naszego socjalistycznego rolnictwa. Nasza produkcja roślinna i hodowlana znajduje się obecnie w okresie nowego potężnego rozkwitu. Nie ulega wątpliwości, że w najbliższych latach nasze kołchozy, ośrodki maszynowo-tractorowe, sowchozy, bogato wyposażone pod względem technicznym, osiągną jeszcze wspanialsze sukcesy w rozwoju gospodarki rolnej i kraj nasz będzie posiadał obfitość środków żywnościowych dla ludności i w pełni, pod dostatkiem surowców dla szybko rosnącego przemysłu lekkiego (długotrwałe oklaski).

rowy w transporcie rzeczonym i morskim — o 60 proc., w transporcie samochodowym — 3,1 raza więcej, zaś obrót towarowy w cywilnym transporcie lotniczym jest 9,2 raza większy. Przeciętny dzienny załadunek wagonów na kolejach jest w roku bieżącym w przybliżeniu o 40 proc. większy niż w 1940 r.

Zbudowano i oddano do użytku nowe linie kolejowe; kontynuowano prace w dziedzinie elektryfikacji najbardziej przeciążonych tras; zwiększył się znacznie tabor lokomotyw i wagonów, zwłaszcza potężnych lokomotyw oraz wagonów o dużej ładowności.

W transporcie wodnym długi gość wewnętrznych dróg wodnych wykorzystywanych dla żeglugi była w 1951 roku o 23 tys. km większa niż w 1940 roku. Transport morski i rzeczny został uzupełniony nowymi statkami towarowymi i pasażerskimi. Poziom mechanizacji robót załadunkowo-wyładunkowych podniósł się znacznie w porównaniu z 1940 rokiem i wyniósł w 1951 roku 83 proc. w zakresie ministerstwa floty rzecznej i 90 proc. w zakresie ministerstwa floty morskiej.

Transport samochodowy został wyposażony w nowe doskonalsze samochody ciężarowe i osobowe. Sieć dróg samochodowych z ulepszoną nawierzchnią wzrosła 3,1 raza w porównaniu z 1940 rokiem.

W latach powojennych rozwijały się w dalszym ciągu środki łączności — poczta, telegraf, telefon, radio.

Trzeba dalej rozwijać i doskonalić prace wszystkich

(Ciąg dalszy na str. 5)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b)

na XIX Zjeździe Partii

(Ciąg dalszy ze str. 4)

rodzajów transportu i łączności, oszczędzać środki transportu i nieustannie dbać o ich konserwację, rozwijać i

d. Reżim oszczędności to najważniejsza dźwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej

Podstawą rozwoju gospodarki narodowej ZSRR — oświadczył G. M. Malenkov — są własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji. Dlatego partia nasza zawsze poświęcała i poświęca wiele uwagi walce o jak najsurowszy reżim oszczędności, traktując reżim oszczędności jako doniosły warunek stworzenia wewnętrznie — gospodarczych akumulacji i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Reżim oszczędności jako metoda socjalistycznego gospodarowania odegrał wielką rolę w dziele uprzemysłowienia kraju. Obecnie, kiedy w kraju naszym następuje nowy potężny wzrost gospodarki narodowej, a równocześnie dokonuje się systematycznej obniżki cen towarów masowego spożycia, reżim oszczędności nabiera jeszcze większego znaczenia. Im pełniej i racjonalniej będą wykorzystywane zasoby produkcyjne, im oszczędniej i skrupulatniej będziemy prowadzić naszą gospodarkę, tym większe sukcesy odniesiemy w rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, tym większe rezultaty osiągniemy w podniesieniu materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu.

Tymczasem w dziedzinie mobilizacji i prawidłowego wykorzystania wewnętrznych zasobów gospodarki narodowej istnieją znaczne niedociągnięcia.

Po omówieniu tych niedociągnięć, Malenkov powiedział:

Zadanie polega na tym, ażeby położyć kres obojętnemu stosunkowi działaczy gospodarczych i organizacji partyjnych do faktów niegospodarności i rozrzutności. Zagadnienie przestrzegania najściślejszego reżimu oszczędności powinno zawsze znajdować się w centrum naszej pracy gospodarczej i partyjnej. Powinniśmy dbać o nieustanne wychowywanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności socjalistycznej. Trzeba wypełnić wszelkie nadmierne rozchodowanie zasobów materiałowych i pieniężnych oraz rezerw pracy i systematycznie zapewniać wykonywanie i przekraczanie zadań w dziedzinie obniżki kosztów własnych produkcji. Trzeba wzmocnić walkę z niegospodarnością, obniżyć radykalnie nakłady w przemyśle, w budownictwie, w transporcie, w rolnictwie, w organizacjach handlowych, w organizacjach skupu i zbytu, podjąć zdecydowane kroki w celu uproszczenia i potanienia aparatu państwowego i gospodarczego, wzmocnić kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych i nad przestrzeganiem reżimu oszczędności. Nasze kadry go-

umacniać bazę techniczną wszystkich rodzajów transportu, wszechstronnie usprawniać pracę poczty, telegrafu, telefonu.

spodarcze powinny opanować doskonale metody socjalistycznego gospodarowania, muszą podnosić poziom swego przygotowania technicznego i ekonomicznego, polepszać systematycznie metody produkcji, szukać, znajdować i wykorzystywać rezerwy tkwiące w gospodarce narodowej.

Dla pomyślnego rozstrzygnięcia zadań w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej ogromne znaczenie ma dalsze rozwijanie współzawodnictwa socjalistycznego. Partia poświęcała zawsze wiele uwagi sprawie organizacji współzawodnictwa i uważała, że najistotniejszą sprawą we współzawodnictwie socjalistycznym jest podciąganie tych, którzy pozostają w tyle, równanie w pracy na najlepszych. W naszych warunkach społecznych na każdym odcinku budownictwa socjalistycznego ogromną rolę odgrywa pozytywny przykład w pracy. Ludzie radzieccy przekonują się co dzień na podstawie własnego doświadczenia, że najlepszy przykład organizacji produkcji, zastosowanie nowej techniki, wszelkiego rodzaju udoskonalenia i wynalazki wiążą się zawsze z ułatwieniem pracy, prowadzą do podniesienia dobrobytu materialnego mas pracujących. Na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego mamy mnóstwo przykładów twórczej inicjatywy ludzi pracy, zmierzających do zapewnienia nieustannego rozwoju i udoskonalenia produkcji socjalistycznej. Naród nasz słynie od dawna ze swej twórczej inicjatywy, ze swej wynalazczości i pomysowości.

Wrogowie socjalizmu i ich wszelkiego rodzaju poplecznicy przedstawiają socjalizm jako system tłumienia indywidualności. Nie ma nic bardziej prymitywnego i wulgarnego niż tego rodzaju wyobrażenia. Jest dowiedzione, że system socjalistyczny zapewnił wyzwolenie jednostki, rozkwit twórczości indywidualnej i zespołowej, stworzył warunki wszechstronnego rozwoju talentów i uzdolnień, utajonych w masach ludzkich.

W naszym kraju ucziwa praca jest wysoko ceniona i bardzo popierana. Partia i rząd stosują na szeroką skalę system premiowania i nagradzania ludzi pracy za osiągnięcia i sukcesy w pracy we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej i kultury.

przyznano zaszczytne miano bohatera pracy socjalistycznej.

Zadanie organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych i komsomolskich polega na tym, ażeby rozwinąć na szerszą skalę współzawodnictwo na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego, popierać ze wszystkich sił pozytywne przykłady pracy i postępową inicjatywę pracowników i nowatorów, popularizować ze wszelkich środków doświadczenie

2. Dalszy wzrost dobrobytu materialnego, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu życia narodu

Sukcesy osiągnięte we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej doprowadziły do dalszego wzrostu materialnego i kulturalnego poziomu życia społeczeństwa radzieckiego. Jest to najzupełniej zgodne z prawami rozwoju, inaczej być nie mogło, ponieważ w naszym kraju celem rozwoju produkcji socjalistycznej jest zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa.

Głównym wskaźnikiem wzrostu dobrobytu narodu radzieckiego jest nieustanny wzrost dochodu narodowego.

W okresie od 1940 do 1951 roku dochód narodowy ZSRR wzrósł o 83 proc. w odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, w których przeszło połowę dochodu narodowego zagarniają klasy wyzyskujące, w Związku Radzieckim cały dochód narodowy stanowi własność mas pracujących. Masy pracujące Związku Radzieckiego otrzymują dla zaspokojenia swych potrzeb osobistych, materialnych i kulturalnych około 3/4 dochodu narodowego, a pozostała część idzie na rozszerzenie produkcji socjalistycznej i na inne potrzeby ogólnopństwowe i społeczne.

Jednym z najważniejszych źródeł wzrostu realnej wartości płac robotników i urzędników oraz realnych dochodów chłopów jest stosowane konsekwentnie przez rząd obniżanie cen artykułów masowego spożycia. W wyniku 5-krotnej obniżki państwowych cen detalicznych, dokonanej w latach 1947—1952, ceny artykułów żywnościowych i wyrobów przemysłowych są obecnie przeciętnie o połowę niższe od cen w IV kwartale 1947 roku.

Jak wiadomo, robotnicy i urzędnicy w naszym kraju otrzymują od państwa zasiłki i emerytury z tytułu ubezpieczeń społecznych, bezpłatne lub ze znaczną ulgą skierowania do sanatoriów, domów wypoczynkowych i ośrodków dziecięcych, otrzymują corocznie płatne urlopy. Wszyscy ludzie pracy w mieście i na wsi otrzymują bezpłatną pomoc lekarską. Państwo wypłaca w mieście i na wsi zasiłki matkom wielodzietnym i samotnym; zapewnia bezpłatne nauczanie w szkole podstawowej i 7-letniej; wypłaca stypendia studentom. Łącznie suma tych wypłat i ulg dla ludzi pracy miasta i wsi wyniosła w 1940 roku 40,8 miliarda rubli, a w roku 1951 — 125 miliardów rubli.

Dzięki wzrostowi płac robotników i urzędników, dzięki zwiększeniu dochodów chłopstwa w gotówce i w produktach, dzięki obniżce cen artykułów masowego spożycia i wzrostowi innych świadczeń państwa na rzecz ludności, realna wartość dochodów robotników i urzędników w przeliczeniu na jednego pracującego była w 1951 roku w przybliżeniu o 57 proc. wyższa niż w roku 1940, zaś realne dochody chłopów, w przeliczeniu na jednego pracującego, były wyższe w przybliżeniu o 60 procent.

Projekt dyrektyw w sprawie piętego planu 5-letniego przewiduje wzrost dochodu narodowego ZSRR w ciągu pięciu lat

wśród wszystkich ludzi pracy ażeby okazywać pomoc tym, którzy pozostają w tyle i umożliwić im osiągnięcie poziomu ludzi przodujących. Jest rzeczą ważną, aby w walce nowego ze starym, w walce tego co przoduje z tym co jest zacofane, nie tylko widzieć siły, które są twórcami nowego ustroju społecznego, lecz także siły te pielegnować, troszczyć się o ich wszechstronny rozwój, organizować je nieustannie i doskonale w interesie pomyślnego marszu naprzód.

co najmniej o 60 proc., wzrost realnej wartości płac robotników i urzędników, z uwzględnieniem obniżki cen detalicznych — co najmniej o 35 proc., wzrost dochodów kolchoźników w gotówce i w produktach (w przeliczeniu pieniężnym) — co najmniej o 40 procent.

W naszym kraju prowadzi się na wielką skalę budownictwo mieszkaniowe i komunalne. W samym tylko okresie powojennym w miastach i osiedlach robotniczych wybudowano domy mieszkalne o łącznej powierzchni przeszło 155 milionów metrów kwadratowych, zaś w miejscowościach wiejskich wybudowano 3,8 miliona domów mieszkalnych. Szczególnie wielkiej pracy w dziedzinie budownictwa mieszkaniowego dokonano w okręgach, które znajdowały się poprzednio pod okupacją. Jednakże, mimo olbrzymiego rozmachu budownictwa mieszkaniowego, wszędzie jeszcze daje się odczuć dotkliwy brak mieszkań. Wiele ministerstw i rad terenowych z roku na rok nie wykonuje ustalonych dla nich planów budownictwa mieszkaniowego, a asygnowane na ten cel przez państwo kredyty nie są w pełni wykorzystywane. W ciągu ostatnich dwóch tylko lat, na skutek niewykonania planów budownictwa mieszkaniowego, nie dobudowano przeszło 4 milionów metrów kwadratowych powierzchni mieszkalnej. Wciąż jeszcze trafiają się u nas tacy kierownicy gospodarczy i partyjni, którzy troskę o warunki mieszkaniowe mas pracujących uważają za sprawę drugorzędą i nie podejmują kroków w kierunku wykonania planów budownictwa i remontu mieszkań. Zadanie polega na tym, aby ze wszelkich miar rozszerzać budownictwo mieszkaniowe. Projekt dyrektyw w sprawie piętego planu 5-letniego przewiduje mniej więcej dwukrotnie — w porównaniu z czwartą pięciolatką — wzrost nakładów inwestycyjnych na państwowe budownictwo mieszkaniowe.

Partia i rząd zawsze przejawiali i przejawiają wielką troskę o ochronę zdrowia naszego narodu. Wydatki państwowe na ochronę zdrowia, łącznie z wydatkami na te cele z funduszy ubezpieczeń społecznych, wzrosły z 11,2 miliarda rubli w 1940 roku do 26,4 miliarda rubli w 1951 roku. Na tej podstawie osiągnięto dalsze usprawnienie i rozszerzenie zasięgu opieki lekarskiej i sanitarnej nad ludnością. Liczba łóżek szpitalnych w miastach i w miejscowościach wiejskich wzrosła w 1951 roku o 30 proc. w porównaniu z rokiem 1940. Rozbudowana została sieć sanatoriów. Liczba lekarzy w kraju wzrosła o 80 proc.

Dzięki podniesieniu stopy życiowej i poziomu kulturalnego ludności oraz dzięki poprawie służby zdrowia spadła śmiertelność w naszym kraju. W ciągu ostatnich trzech lat przyrost naturalny wyniósł 9 milionów 500 tysięcy osób. (długotrwałe oklaski).

Wydatki na oświatę wzrosły z 22,5 miliarda rubli w 1940 roku do 57,3 miliarda rubli w 1951 roku, czyli przeszło 2,5 raza. Tylko w ciągu lat powojennych

zbudowano 23 500 szkół. Liczba kształcących się w ZSRR wynosi obecnie 57 milionów osób, czyli prawie o 8 milionów osób więcej niż w 1940 roku. Rozbudowano znacznie szkolnictwo siedmioletnie i dziesięcioletnie. Liczba uczniów w klasach od piątej do dziesiątej wzrosła w okresie od 1940 do 1951 r. o 25 procent.

Liczba uczniów w uczelniach technicznych i w innych średnich szkołach specjalnych wzrosła w tymże okresie o 40 proc., a liczba studentów na wyższych uczelniach — o 67 proc. W 1952 roku wyższe uczelnie dały różnym gałęziom gospodarki narodowej 221 tysięcy młodych specjalistów, a w bieżącym roku akademickim przysięły 375 tysięcy nowych studentów. Obecnie pracuje u nas około 5,5 miliona specjalistów z wyższym i średnim wykształceniem zawodowym, czyli 2,2 raza więcej niż przed wojną.

Uwzględniając coraz bardziej wzrastające znaczenie nauki w życiu naszego społeczeństwa, partia troszczy się nieustannie o jej rozwój. Państwo radzieckie podjęło na szeroką skalę budownictwo i wyposażenie wielkiej sieci instytucji naukowo-badawczych, stworzyło najbardziej sprzyjające warunki dla rozwoju nauki, nadało szeroki rozmach szkoleniu kadr naukowych. Liczba instytucji naukowo-badawczych, laboratoriów i innych instytucji naukowych w ZSRR wzrosła z 1560 w 1939 roku do 2900 na początku 1952 roku. Liczba pracowników naukowych wzrosła w tym okresie prawie dwukrotnie. W latach 1946—1951 wydatki państwowe na rozwój nauki wyniosły 47,2 miliarda rubli.

W ciągu ubiegłych lat rozbudowana została szeroka sieć instytucji kulturalno-oświatowych w miastach i na wsi. W chwili obecnej mamy w kraju 368 tysięcy bibliotek wszelkich typów. W porównaniu z 1939 rokiem liczba bibliotek wzrosła o przeszło 120 tysięcy. Roczny nakład książek osiągnął liczbę 800 milionów egzemplarzy i wzrósł 1,8 raza w porównaniu z 1940 rokiem. Liczba stałych kin dźwiękowych w miastach i na wsi zwiększyła się w okresie od 1939 roku prawie trzykrotnie.

Niezwykle ważną, nieodłączną częścią kultury radzieckiej jest literatura i sztuka. Osiągnęliśmy wielkie sukcesy w rozwoju radzieckiej literatury, plastyki, teatru, filmu. Świadczy o tym dobitnie fakt, że wielu utalentowanych działaczy na polu kultury przyznaje się rokrocznie nagrody stalinowskie. 2339 pracowników literatury i sztuki otrzymało za-

3. Dalsze umocnienie radzieckiego ustroju społecznego i państwowego

W okresie, który upłynął od XVIII Zjazdu Partii, nasze państwo radzieckie w dalszym ciągu rosło, rozwijało się i umacniało.

Wzrosła i umocniła się ekonomiczna podstawa naszego państwa — socjalistyczna własność środków produkcji. W ciągu tego okresu jeszcze bardziej okrzepła przyjazna współpraca robotników, chłopów i inteligencji, tworzących radzieckie społeczeństwo socjalistyczne.

W obliczu ogromnych trudności nasz ustrój społeczny i państwowy okazał się, jak tego dowiodło doświadczenie wojny, najmocniejszym, najwytrwalszym i najtrwalszym ustrojem na świecie. Niezłomność radzieckiego ustroju socjalistycznego ma swe źródło w tym, że jest to ustrój prawdziwie ludowy, stworzony przez sam naród, że cieszy się potężnym poparciem narodu, że zapewnia rozkwit wszystkich materialnych i duchowych sił narodu.

Wrogowie i wulgaryzatorzy marksizmu głosili nie-

zaszczytne miano laureata nagrody stalinowskiej.

Byłoby jednak niesłuszne, gdybyśmy spoza wielkich sukcesów nie dostrzegali poważnych niedociągnięć w rozwoju naszej literatury i sztuki. Idzie o to, że mimo znacznych sukcesów w rozwoju literatury i sztuki, poziom ideowo-artystyczny wielu utworów wciąż jeszcze jest nie dość wysoki. W literaturze i sztuce pojawia się jeszcze wiele miernych, banalnych, a niekiedy wręcz tandetnych utworów, które fałszują obraz rzeczywistości radzieckiej. Wielostronne, tętniące życiem społeczeństwa radzieckiego przedstawiane jest w twórczości niektórych pisarzy i artystów bezbarwnie i nudno. Nie przewyżcono również sztuki jak film. Umiejętnie robić dobre filmy o dużym znaczeniu wychowawczym, lecz filmów takich tworzy się wciąż jeszcze za mało. Kinematografia nasza ma wszelkie możliwości ku temu, aby produkować dużo dobrych i różnorodnych filmów, ale możliwości te nie są należycie wykorzystywane.

Należy liczyć się z tym, że ideologiczny i kulturalny poziom człowieka radzieckiego podniósł się niezmiernie, że partia kształtuje jego smak estetyczny na podstawie najlepszych utworów literatury i dzieł sztuki. Ludzie radzieccy nie cierpią szarżyny, bezideowości, fałszu i stawiają twórczości naszych pisarzy i artystów wysokie wymagania. Pisarze nasi i artyści powinni w swych utworach piętnować wady, niedociągnięcia, zjawiska chorobliwe pokutujące w społeczeństwie, powinni ukazywać w pozytywnych obrazach artystycznych ludzi nowego typu w całym blasku ich godności ludzkiej i w ten sposób przyczyniać się do kształtowania w ludziach radzieckich charakterów, nawyków, przyzwyczajeń, wolnych od wypaczeń i wad zrodzonych przez kapitalizm.

Towarzysze! Mamy poważne osiągnięcia w dziedzinie poprawy warunków materialnych i wzrostu kultury narodu radzieckiego. Ale nie możemy poprzestać na tych osiągnięciach. Zadanie polega na tym, aby na gruncie rozwoju całej gospodarki narodowej zapewnić dalsze konsekwentne podniesienie materialnego i kulturalnego poziomu życia ludzi radzieckich. Partia nasza nadal będzie przejawiała nieustanną troskę o maksymalne zaspokojenie rosnących wciąż potrzeb ludzi radzieckich, gdyż dobro radzieckiego człowieka, rozkwit narodu radzieckiego jest dla naszej partii najwyższym prawem (burzliwe, długotrwałe oklaski).

zwykle szkodliwą dla naszej sprawy teorię o osłabieniu i obumieraniu państwa radzieckiego w warunkach otoczenia kapitalistycznego. Partia, rozgromiwszy i odrzuciwszy tę zgniłą teorię, wysunęła i uzasadniła tezę, że w sytuacji, kiedy rewolucja socjalistyczna zwyciężyła w jednym kraju, zaś w większości innych krajów panuje kapitalizm, kraj zwycięskiej rewolucji powinien nie osłabiać, lecz wszechstronnie umacniać swoje państwo, że państwo zostanie zachowane również w ustroju komunistycznym o ile nadal istnieje będzie kapitalistyczne otoczenie. Nie mielibyśmy tych sukcesów w naszym budownictwie pokojowym, którymi się teraz szczycimy, gdybyśmy dopuścili do osłabienia naszego państwa. Okazałoby się, że bezbronni w obliczu wrogów i wobec niebezpieczeństwa klęski wojennej, gdybyśmy nie umacniali naszego państwa, naszej armii, naszych organów peniten-

(Ciąg dalszy na str. 6)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b)

(Dokończenie ze str. 5)

cyjnych i wywiadowczych. Partia dzięki temu właśnie przekształcała Kraj Rad w niezdobyty twierdzący socjalizmu, że wszechstronnie umacniała i umacnia państwo socjalistyczne. (Burzliwe oklaski).

Dokonując napadu na nasz kraj najeźdźcy faszystowscy liczyli na wewnętrzny niepokój społeczny i państwowego ustroju radzieckiego, na słabość radzieckiego zaplecza. Lecząc, jak wiadomo, wojna obaliła te rachuby. W całej rozciągłości znalazło potwierdzenie historyczne oświadczenie Towarzysza Stalina, że na wypadek wojny zaplecze i front naszego kraju, dzięki swej jednorodności i wewnętrznej spójności, będą mocniejsze niż w każdym innym kraju. W toku wojny okrzepły siły zbrojne i zaplecze państwa radzieckiego.

Ofiarna praca ludzi radzieckich w zapleczu oraz bohaterka walki Armii Radzieckiej i marynarki wojennej na froncie weszły do historii jako bezprzykładny wzór poświęcenia narodu w obronie ojczyzny. Nasza armia i flota powstawała, kłębiła i walczyła pod bezpośrednim kierownictwem Towarzysza Stalina (burzliwe, długo nie milkące oklaski). Genialny wódz i organizator historycznych zwycięstw narodu radzieckiego w wielkiej wojnie narodowej, Towarzysz Stalin, stworzył przodującą radziecką naukę wojenną, uzbroił naszą armię w sztukę zwyciężania wroga. Naród nasz kocha swą armię i flotę, otacza ją stałą troską i uwagą. Siły zbrojne Związku Radzieckiego były, są i będą niezawodną ostoją bezpieczeństwa naszej ojczyzny.

(burzliwe, długotrwałe oklaski)

Wielka wojna narodowa i następne lata pokojuowego rozwoju jeszcze raz wykazały, że stworzony pod kierownictwem partii radzieckiej ustrój społeczny jest najlepszą formą organizacji społeczeństwa, że radziecki ustrój państwowy stanowi wzór wielonarodowego państwa. Wielu naszych wrogów i ludzi z burżuazyjnego obozu, którzy nam dobrze nie życzą, powtarzało bez końca, że radzieckie państwo wielonarodowe jest nietrwałe, żywiło nadzieję, że nastąpi rozłam między narodami ZSRR, przepowiadało Związkowi Radzieckiemu nieuchronny rozpad. Mierzyli oni nasze państwo miarą stosunków istniejących w ich państwach burżuazyjnych, gdzie panują sprzeczności i waśnie narodowe. Wrogowie socjalizmu nie potrafili zrozumieć, że w rezultacie Wielkiej Rewolucji Październikowej i przeobrażeń socjalistycznych wszystkie narody naszego kraju są związane z sobą, trwały, przyjaźnią, opartą na gruncie pełnego równouprawnienia (oklaski).

Partia nasza, realizując nieugięte leninowsko-stalinowską politykę narodową, wzmacniała wielonarodowe państwo radzieckie, rozwijała przyjaźń i wzajemną współpracę narodów Związku Radzieckiego, wszechstronnie popierała, pobudzała i zapewniała rozwój kultur narodowych ludów naszego kraju, walczyła nieprzejednanie z wszelkimi elementami nacjonalistycznymi. Radziecki ustrój państwowy, który wytrzymał ciężkie próby wojny, który stał się dla całego świata przykładem i wzorem prawdziwego równoupraw-

nienia i wspólnoty narodów, jest świadectwem wielkiego triumfu leninowsko-stalinowskich idei w kwestii narodowej (długotrwałe oklaski). Partia nasza strzeże i nadal strzec będzie jak źrenicy oka jedności i przyjaźni narodów ZSRR, umacniała i będzie umacniała nadal wielonarodowe państwo radzieckie (burzliwe oklaski).

W okresie sprawozdawczym do rodziny radzieckiej przystąpiły nowe narody. Utworzono socjalistyczne republiki radzieckie: Litewską, Łotewską, Łotewską i Estońską. Zjednoczony został w jednym państwie cały naród ukraiński. Białoruś skupiła cały naród białoruski w jedną rodzinę. Na północnym zachodzie posiadamy nowe granice, bardziej sprawiedliwe i bardziej odpowiadające interesom obrony kraju. Na Dalekim Wschodzie Związek Radziecki odzyskał oderwany dawniej od Rosji południowy Sachalin i Wyspy Kurylskie. Obecne granice państwowe Związku Radzieckiego najbardziej odpowiadają historycznie ukształtowanym warunkom rozwoju narodów naszego kraju (oklaski).

Przy pomocy narodów bratnich republik, nowe republiki związkowe w krótkim czasie nie tylko posunęły się naprzód w dziedzinie uprzemysłowienia, lecz wprowadziły również drobne gospodarstwo chłopskie na drogę socjalizmu, zakończyły kolektywizację i rozwijają pomysłnie socjalistyczną gospodarkę rolną.

W okresie powojennym jeszcze bardziej rozwinęła się i wzrosła podstawowa funkcja naszego państwa — funkcja pracy gospodarczo-organ-

izacyjnej i kulturalno-wychowawczej. Wielki rozmach budownictwa socjalistycznego i zadania dalszego zbliżenia kierownictwa partyjnego i radzieckiego do regionu miasta i wsi, spowodowały konieczność dokonania szeregu zmian w podziale administracyjnym — terytorialnym naszego państwa — utworzenia nowych obwodów, okręgów i rejonów. Rozwój gospodarki narodowej dyktował dalsze zmiany w formach organizacyjnych kierownictwa państwowego różnymi gałęziami przemysłu, rolnictwa i innych dziedzin gospodarki narodowej. Znalazło to swój wyraz w dziele i tworzeniu nowych centralnych organów zarządu państwowego.

Niezwykle doniosłe znaczenie dla wzmocnienia naszego państwa miało konsekwentne wprowadzanie w życie zasad demokratyzmu socjalistycznego, stanowiących podstawę Konstytucji Stalinowskiej. W okresie powojennym odbyły się dwukrotnie wybory do Rady Najwyższej ZSRR, do rad najwyższych republik związkowych i autonomicznych oraz do terenowych rad delegatów ludu pracującego. Wybory te odbyły się w atmosferze ogromnego entuzjazu politycznego i stały się nowym wyrazem jedności naszego narodu, bezgranicznego zaufania narodu do naszej Partii Komunistycznej i do rządu radzieckiego (burzliwe oklaski).

Zadania partii w dziedzinie polityki wewnętrznej:

1 w dalszym ciągu wzmacniać wytrwale potęgę gospodarczą naszego państwa, organizując tworzącą pracę narodu radzieckiego w kierunku wykonania i przekroczenia wielkich zadań 5-letniego planu rozwoju ZSRR, będącego ważnym etapem na drodze przejścia od socjalizmu do komunizmu;

2 rozwijać w dalszym ciągu przemysł i transport. Stosować na szerszą skalę w przemyśle, budownictwie i transporcie najnowsze zdobycze nauki i techniki, podnosić wszechstronnie wydajność pracy, wzmacniać dyscyplinę w dziedzinie wykonywania planów państwowych, zapewniać wysoką jakość produkcji. Obniżać nieustannie koszty własne produkcji, co stanowi podstawę systematycznej obniżki cen hurtowych i detalicznych wszystkich towarów;

3 rozwijać w dalszym ciągu rolnictwo, aby w krótkim czasie zapewnić ludności obfitość żywności, a lekkiemu przemysłowi — obfitość surowców. Zapewnić bezwarunkowo wykonanie głównego zadania w rolnictwie — wszechstronnego podniesienia urodzajności wszystkich upraw rolnych i wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich, przy jednoczesnym podwyższeniu jego produktywności, zwiększenia globalnej i towarowej produkcji rolnictwa i hodowli. Polepszyć pracę MTS i sołchozów. Podnosić wydajność pracy kołchoźników, umacniać nadal społeczność na gospodarce kołchozów, pomnażać ich bogactwo i na-

tych podstawach zapewnić dalszy wzrost dobrobytu materialnego chłopstwa kołchozowego;

4 przestrzegać jak najściślej reżimu oszczędności we wszystkich ogniwach gospodarki narodowej i we wszystkich dziedzinach administracji;

5 rozwijać nadal przodującą naukę radziecką, stawiając przed nią zadanie zajęcia pierwszego miejsca w nauce światowej (oklaski). Nastawiać wysiłki uczonych w kierunku szybkiego rozstrzygnięcia naukowych problemów wykorzystania olbrzymich zasobów naturalnych naszego kraju. Wzmacniać twórczą współpracę nauki z produkcją, mając na uwadze fakt, że współpraca ta wzbogaca naukę doświadczeniami praktyki i że dopomaga działaczom-praktykom w szybszym rozstrzygnięciu stojących przed nimi zadań;

6 rozwijać wszechstronnie twórczą inicjatywę ludzi pracy naszej ojczyzny, rozwijać szerzej współzawodnictwo socjalistyczne, troszczyć się nieustannie o to, aby na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego powstało coraz więcej pozytywnych, wzorowych przykładów

organizowania pracy w nowy sposób, popularyzować wytrwale wśród wszystkich pracujących te wzorowe przykłady, z tym ażeby na froncie pracy coraz więcej ludzi dorównywało przodującym pracownikom naszego społeczeństwa;

7 podnosić nadal na wyższy poziom dobrobyt materialny naszego narodu; podnosić nieustannie realną wartość płac robotników i urzędników, polepszać warunki mieszkaniowe ludzi pracy, przyczyniać się ze wszelkich miar do wzrostu dochodów chłopstwa. Rozwijać kulturę radziecką; podnosić poziom oświaty i ochrony zdrowia ludności; troszczyć się nieustannie o dalszy rozwój radzieckiej literatury i sztuki;

8 umacniać wszechstronnie nasz ustrój państwowy i społeczny. Rozwijać nadal polityczną aktywność i patriotyzm ludzi radzieckich, umacniać moralno-polityczną jedność i przyjaźń narodów naszego kraju;

9 siedzieć czujnie kównia podlegaczy wojennych. Umacniać wszechstronnie Armię Radziecką, Marynarkę Wojenną i organy wywiadu (burzliwe oklaski).

Aby jeszcze lepiej służyć narodowi

Plenum Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich obradowało w Poznaniu

W pięknie udekorowanej świetlicy Domu Prasy w Poznaniu obradowało w niedzielę rozszerzone plenum Zarządu Głównego Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich, z udziałem redaktorów naczelnych prasy polskiej oraz przodujących korespondentów. W obradach brało udział około 250 członków dziennikarzy i korespondentów z całego kraju.

Podstawą ożywionej dyskusji był referat prezesa Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich red. Henryka Korotyńskiego na

Narodowego i zbliżających się wyborów.

Zwierzbowanie 50 nowych korespondentów — oto zobowiązanie Czesława Kaczorowskiego, korespondenta Ekspresu Wieczornego. Korespondent „Trybuny Robotniczej”, znany przodownik pracy Szmatoch, zobowiązał się wykonywać 200% normy. Korespondenci z „Woli Ludu” zorganizują m. in. spółdzielnię produkcyjną. St. Zwierzchowski z Poznania, przewodniczący klubu korespondentów przy piśmie „Na Stalinowskiej Warcie” zobowiązał się opracować do końca roku trzy pomysły racjonalizatorskie. Długa jest lista zobowiązań. W ten sposób korespondenci potwierdzili, że walcą o lepsze jutro nie tylko piórem, ale i w pracy zawodowej.

Wśród burzliwych oklasków i okrzyków na cześć Generalissimusa Stalina i Wszechwzrostu Komunistycznej Partii (bolszewików) zebrani wystosowali list do XIX Zjazdu WKP(b). Pozdrawiają w nim serdecznie uczestników Zjazdu Wszechwzrostu Komunistycznej Partii

Cecylia Rainko, młodzieżowa korespondentka z pow. Pisz, woj. olsztyńskiego

temat pracy redakcji oraz korespondentów w kampanii wyborczej.

Długa jest lista dyskutantów. Co kilka minut na trybunę wstępuje inny korespondent. We wszystkich przemówieniach przebiega troska o usunięcie niedociągnięć w terenie. W skupieniu słuchają zebrani przemówień korespondentów, którzy mówią o tym, jak coraz skuteczniej tępią niedociągnięcia, biurokrację, demaskują plotki. Liczne przykłady wykazują, jak gazety mobilizują teren do walki o zwiększenie produkcji i wywiązanie się z obowiązkowych dostaw. Korespondenci podkreślają znaczenie krytyki, która pobudza do czynu opieszałych i opornych.

Zrywa się burza oklasków, gdy korespondenci zgłaszają liczne zobowiązania dla poparcia czynem programu Frontu

Henryk Korotyński, przewodniczący Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich

ti (bolszewików) będącej drogowskazem dla postępowej ludności w walce o pokój, demokrację i socjalizm i podkreślają, że dziennikarze i korespondenci jeszcze ofiarniej służyć będą ze wszystkich sił sprawom narodu polskiego. (L)

Widok sali obrad

Drobnomieszczaństwo ma dość polityki Pinay'a

(Telefonem od korespondenta API)

Paryż, we wrześniu. Gdy na drzewach zjawiały się wiosenne pączki, pan Pinay (który jest nie tylko politykiem popieranym przez wielkich przemysłowców, lecz sam jest również wielkim przemysłowcem — wiceprzewodniczącym izby przemysłowców skórzanich) zadeklarował pierwszą falę zniżki cen „w imię obrony franka”. Oświadczył on „zablokować” płace, lecz doprowadzić do zniżki cen i uniknąć inflacji.

Drobnokupcy i gospodynie domowe, a nawet niektórzy ludzie pracujący, wyobrażali sobie, że na kilka tygodni mogą odetchnąć. W istocie jarzyny, masło i jajka — wszystko to nieznacznie stanęło. Właściciel sklepu, w którym zaopatruje się w produkty — sceptyk, który chwali się tym, że w nic nie wierzy — powiedział ze swoim ironicznym uśmiechem wzbogaconego paryskiego andrusa: „Czy nie zauważyła pani, że każdej wiosny jarzyny są obfitsze i mniej drogie, czy nie słyszała pani, że na wiosnę kury dają więcej jaj, a krowy więcej mleka? Czy to przypadkiem nie wyjaśnia rządowej zniżki?”

Jednakże wielu drobnych kupców wywieszało afisze: „Zniżka dla obrony franka” — ufając zapewnieniom rządu, że nastąpi również zniżka cen na artykuły przemysłowe.

Latem iluzję rozwiązywał. Płace zostały zablokowane. Ceny produktów powszechnego spożycia dokonały ogromnego skoku w górę. Daniny pośrednie i podatki podniosły się. Na stole robotnika francuskiego tradycyjny „befszyk ze smażonymi kartofelkami” stał się rzadkością. A tymczasem na wystawach towary kusily swą obfitością. Gospodynie domowe oglądają je, dotykają, wzdychają i... nie kupują. U drobnych przekupniów z ul. Buci, gdzie wózki straganarzy stoją długimi rzędami góry owoców i jarzyn pozostają nietknięte. Zakupy mają — dla drobnych kupców jest to ruina.

W tym właśnie momencie

wicekról branży skórzaney, będący premierem Francji, zadeklarował drugą falę „zniżki”. Narzucił on paryskim detalistom, handlującym towarami ulegającymi szybkiemu zepsuciu (jarzyny, owoce itd.) obowiązek wywieszania zarówno ceny, po której zakupili towary, jak i ceny sprzedanej. Zarządzenie obliczone na efekt: konsument wybiera sobie, że kontroluje zysk kupca, a jeśli uważa cenę za wygórowaną, oskarża o to straganiarza. Ci drobni kupcy, którzy wstają o 3 nad ranem, aby zaopatrzyć się w towary w halach paryskich i częstokroć popychają swój wózek na ulicach Paryża jeszcze o godzinie 8 wieczorem — zbuntowali się. Przy ulicy Buci, bliskiej dzielnicy łacińskiej, migoczącej różnorodnymi wystawami i rozbrzmiewającą okrzykami, próbowałam przeprowadzić dla moich polskich czytelników ankietę.

Rzeźnik jest osobistością dystygowaną. Posiada samochód, własny sklep, domek na wsi i niechętnie solidaryzuje się z drobnymi kupcami owoców i jarzyn, których uważa za „plotki”. Wąż dla mnie mięso posiada: czy wie pani, że na tym kilograma mięsa płaci pani 80 franków daniny pośredniej?

Jakiś klient, dobrze ubrany, odpowiedział za mnie: „Te daniny pośrednie idą na cele wojenne, a urzędników pragnie się pozbawiać ich praw (klient był widocznie urzędnikiem państwowym), blokuje się płace i emerytury, rząd odmawia polepszenia losu dokerów, którzy są w nędzy... i jednocześnie chce ludziom wrócić, że istnieje „zniżka cen”. Rząd tak bardzo czuje się niepewny, że zakazał prasie ogłaszania oficjalnych statystyk cen i płac (publikowanych w dzienniku urzędowym). Statystyki te są od dawna uważane „za poufne”. Ci ludzie, którzy nami rządzą, boją się prawdy...”

Po wyjściu z jatki wszczęłam rozmowę ze straganiarzem, handlującym przy-

mi i owocami. Zalał mnie podwójną falą, do których dołączyły się okrzyki jego sąsiadów, przy czym powtarzał swoje argumenty... „Ci wielcy pośrednicy, hurtownicy, myśli pani, że oni nie zarabiają na etykiecie o podwójnych cenach? Na prowincji ceny nie są ustalane oficjalnie. Hurtownicy kierują tam swe towary, albo też w Paryżu robią transakcje „pod ladą”. Wracamy do czasów czarnego rynku”. Moi rozmówcy dodawali: „Hurtownicy dostosowali ceny towarów średnich do cen towarów najlepszej jakości”. Potem jakaś kobieta o wiejskim wyglądzie mówi do mnie: „Hurtownicy kupują produkty u chłopów za bezcen. Nam sprzedają te produkty drogo i myślą, że publiczność zwróci się przeciw nam”.

Tego samego wieczora byłam po raz pierwszy w życiu na wiecu drobnych kupców. Pośród tych ludzi starannie ubranych rozbrzmiały nagłe okrzyki: „Pinay za drzwi!”. Uchwalił on rezolucję, podpisał protest, wystąpił delegację do prezydium rady ministrów.

Ci sami ludzie nazajutrz przeczytali z uwagą wystąpienia Jacquesa Duclosa w komisji finansowej Zgromadzenia Narodowego: „Faktem jest, że w zestawieniu z wrześniem 1951 roku zdolność nabywcza płac i emerytur skurczyła się o 15%. Antyspołeczny charakter budżetu jest tym jawniejszy, że istnieje ruchoma skala zysków kapitalistycznych ze szkodą dla robotników, pracujących chłopów, rzemieślników i drobnych kupców i że istnieje przyspieszony proces koncentracji kapitału...”

Czytając swoją gazetę kupcy pochyliłi głowy: „Te słowa mówi komunista, ale są one prawdziwe”.

Od dzielnicy łacińskiej do Montmartru prezes rady ministrów — wicekról branży skórzaney, stracił prestiż i sympatię nawet w kołach średniozamożnych mieszczan.

Dominique Desanti

Spotkanie piłkarskie Old-boyów Bydgoszcz — Poznań

Sekcja Piłki Nożnej WKKF Poznań organizuje w niedzielę, dnia 12 bm., po zakończeniu Marszów Jesiennych, ciekawe spotkanie piłkarskie pomiędzy drużynami Old-boyów Bydgoszczy i Poznania. W obu drużynach ujrzymy wielu znanych b. piłkarzy reprezentacyjnych, działaczy, trenerów i sędziów. (x)

Głos SPORTOWY

Na asfalcie

Nie bardzo obfity w imprezy był tegoroczny sezon kolarski w Poznaniu. Wydaje się jednak, że zwolnienie sportu kolarskiego nie będą mieli powodu do narzekania, gdyż już w najbliższą niedzielę (12. bm.) czeka ich ciekawa impreza. Będzie nią doroczny wyścig uliczny o puchar przechodni im. K. Marcinkowskiego pod hasłem: **KOLARZE WŁĄCZAJĄ SIĘ DO FRONTU NARODOWEGO**. Zawody te, jak co roku, organizuje Rada Koła Sportowego (Nr 10/1) ZKS Kolarz.

Trasa wyścigu została już definitywnie ustalona. Składają się na nią ulice: Sienkiewicza, Mickiewicza, Słowackiego i Prusa. Start i meta znajdować się będą u zbiegu ulic Sienkiewicza i Gajowej.

Wyścig rozegrany zostanie w kilku kategoriach. Zawodnicy klasy I i II startować będą na dystansie 50 km (o puchar przechodni im. K. Marcinkowskiego). Dla kolarzy kat. III wyznaczono dystans długości 25 km (o brązowy żeton ZKS Kolarz), natomiast długość 20 km będzie widownią wyścigu dla kat. IV (rowery turystyczne) o nagrodę zespołową, puchar przechodni, ufundowany przez ZS Kolarz.

Każdy zespół wystawi czterech kolarzy. O zwycięstwie decydować będzie najkrótszy czas trzeciego zawodnika. Co tej konkurencji mogą zrzeczenia sportowe zgłaszają dołownia ilość zespołów. Termin zawodów bliski, ale dalsze zgłoszenia przyjmuje jeszcze Sekretariat Koła Sportowego Kolarz w Poznaniu, ul. Marchlewskiego 142 — 144 do soboty godz. 13 i w dniu startu u sędziego głównego wyścigu do godz. 12.30.

Ciekawa ta niedzielna impreza rozpocznie się punktualnie o godz. 14. (n)

Z wiatrem w zawody

Warszawscy żeglarze pokonali poznaniaków

W Warszawie rozegrano międzyokręgowe regaty żeglarskie między reprezentacjami Poznania i stolicy. Warszawę reprezentowali Biderman — wicemistrz Polski na rok 1952, Szloser, Głasek i Otto, a Poznań — Nowak, Knasicki, Zalewski i Fiszer.

Ogółem odbyły się cztery biegi na trasie około 4 km.

W punktacji ogólnej zwyciężyła Warszawa — 2737 pkt. Reprezentacja Poznania zdobyła 1232 pkt. Największą ilość punktów dla stolicy uzyskał Biderman — 1406 pkt., wygrywając wszystkie swoje biegi, zaś dla Poznania — Nowak — 804 pkt.

Podczas uroczystości otwarcia regat wręczono Bidermanowi (CWKS) odznakę „mistrza sportu”.

Z boisk i hal

Unia Orzechowo zwyciężyła Spójnię Miłosław 9:0. Kolarz Ib z Leszna przegrał ze swoim imiennikiem w Grodzisku 3:4. Drużyna SKS E. lektryk pokonała LZS Kiełm 5:0, uzyskując bramki ze strzału Grzelki — 3 oraz Besterdy i Łukowczyka. Juniorzy Kolarza Wągrowiec zwyciężyli w Pile w meczu o mistrzostwo okręgu zespół miejscowego Kolarza 2:0. Drużyna Kolarza Wągrowiec po wygranej z Unią Szamocin 1:0 zapewniła sobie tytuł mistrza podokręgu Chodzież. OWKS Wrocław pokonał rawickiego Kolarza 5:2.

Kręglarze Kolejarza — Poznań zwyciężyli w czwórmezczu

Czwórmezczy kręglowy, zorganizowany przez ZS Kolarz (Poznań) przy udziale 4 zespołów z Poznania, Śremu i Leszna został zakończony sukcesem drużyny organizatorów, którzy w ostatnim spotkaniu, na doskonałej kręglejni poznańskiej Stali zdobyli 4168 kregli i 4 punkty, przed Stalą (Poznań) — 4146/3, Kolarzem (Leszno) — 4018/2 i Śremem (Zw. Boj. o Woln. i Dem.) — 3871/1.

Indywidualnie zwyciężył H. Olszyski — 440 kregli przed swym bratem — 432 kr. (oba Kolarz-Pz), Styburskim (Stal) — 430 i Dudkiem (Kol. Poznań) — 427.

Kolarz (Poznań) uplasował się na 14 pkt i 16 344 kregłami na pierwszym miejscu, zdobywając puchar na własność. Dalsze miejsca zajęły zespoły: Stal — 9 punktów (16 126), Śrem — 9 punktów (15 704) i Kolarz (Leszno) — 8 pkt. (16 098).

Mistrzem indywidualnym czwórmezczy został Dudek (Kol. Pz), który wyrzucił 1669 kregli, a Korcz (Stal) 1662, Żelazny Ł. (Kol. Pz) 1660. Dalsze miejsca zajęli Nowacki (Kol. Pz), Chwieralski (Śrem), najstarszy zawodnik czwórmezczy, Szczyblewski (Kol. Pz), Frackowiak (St.), Smyczek i Konik z Leszna oraz A. Jaworski (Poznań).

Nagrody w formie plaket i dyplomów wręczył zwycięzcom przewodniczący sekcji kręglarskiej organizatorów imprezy, Kołodziejczak. (x)

Pracownicy poszukiwani

PLANISTA-STATYSTYK z praktyką w PGR zarząd potrzebny. Wynagrodzenie według grupy V UZP w PGR. Mieszkanie i stacja kolejowa na miejscu. — Zgłoszenia z życiorysem kierować pod: **HODOWLA NASION**, K. Buszczyński i S-ów, pod zarządem państwowym, STACJA SELEKCYJNA WIGŁA WICE, POZNAŃ INOWROCŁAW. K2153

MONTERÓW WYKWALIFIKOWANYCH do obsługi sprzętów chłodniczych poszukują zaraz **ZAKŁADY MIĘSNE W POZNANIU**, UL. GARBARY 101/111. K2183

GŁÓWNEGO KSIĘGOWEGO zatrudni zaraz **P. M. R. N. POZNAŃ**, Wydział Zdrowia, PL. KOLEGIACKI 12a. K2187

KASJERA, MASZYNISTĘ TRZECH KSIĘGOWYCH TECHNICZNYCH ORAZ DZIESIECIU TRAKTORZYSTÓW zatrudni natychmiast **DYREKCJA ZESPOŁU P. G. R. BRZEŹCIE, POW. WROCŁAW**. K2203

PRACOWNIKA na stanowisku referenta pracy i pracy zaangażowanego natychmiast **DYREKCJA POZNAŃSKICH ZAKŁADÓW PRZEMYSŁU SPORTOWEGO**. — Zgłoszenia osobiste w Dyrekcji Poznańskich Zakładów Przemysłu Sportowego — **POZNAŃ**, UL. SZAMARZEWSKIEGO 49. K2197

WYTWORNICĘ ACETYLENOWĄ

zazak gwintownicę na gwinty do 2 cali i zaprawia
Poznańskie Zakłady Przemysłu Odzieżowego im. Komuny Paryskiej, Poznań, Kraszewskiego 21/25. — Zgłoszenia Dział Gł. Mechanika. K2201

KUPIMY

tokarkę, szlifierkę precyzyjną, szlifierkę do wałów korbowodowych i cylindrów oraz inne maszyny dla warsztatów samochodowych. — Zgłoszenia przyjmuje **Oddział Transportowy P. S. S., Poznań, ul. Grochowe Łąki 2.** K2204

Wagi wozowe o nośności ponad 10 ton zakupi spieszenie Powiatowy Związek Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” we Wrześni, ul. Jedności 3. 18455p

Handlowe

Kawa — upalamy fachowo każdą ilość. Mielimy cukier, korzenie. Palarnia. Poznań, Szewska 7. 14919p

Przedstawicielstwo — prace zlecane na teren woj. poznańskiego przyjmie Samochód do dyspozycji. Oferty Głos Wielkopolski dla 14934g

Drzewka owocowe, duży wybór, szkółka kwalifikowana. Poznań, Umultowska (Osiedle Naramowickie) telefon 44-21. 14967g

Kamienne

Pianino zamienie na motocykl lub sprzedam. Adres wskazuje Głos Wlkp. dla 14953g

Pokój duży słoneczny przynależnościami wspólnymi, zamienię na 2 pokoje kuchnia. Warunki do omówienia. Oferty Głos Wlkp. dla 14889g

Dwa pokoje kuchnia, łaźnia, samodzielne zamienie na 3 pokoje kuchnia, samodzielne. Oferty Głos Wlkp. dla 14870g

Dwa pokoje kuchnia, komora, Bydgoszcz, zamienie na podobne Poznań, Krociak Poznań Dzierżewskiego 96, m. 5. 14922g

2 1/2 pokoju kuchnia, wygodna, ogród centrum Gdynia-Orlowo, zamienie na podobne Poznań, Oferty Głos Wielkopolski dla 14917g

Pokój z przynależnościami zamienię na 1 1/2 wżgl. 2 pokoje z kuchnią wżgl. używaniem. Oferty Głos Wlkp. dla 18556p

Pokój słoneczny, możliwość wstawienia mebli do połowy kuchni przedpokojem wszelkimi przynależnościami, zamienie na pokój kuchnia, samodzielne. Warunki do omówienia. — Oferty Głos Wielkopolski dla 14987g

Wolne lokale

Pokoik dla uczennicy (kazarz) oddam — Oferty Głos Wielkopolski dla 14956g

Pokój pusty, odremontowany, willa wyznaczona, wynajmę. — Oferty Głos Wlkp. dla 14930g

Parciek uczący się na wspólnym pokój przyjmuje. Poznań, telefon 48-68. 14907g

Szuka lokalu

1- lub 2-pokojowe kuchnia poszukuje. Zwróć koszty remontu. — Oferty Głos Wielkopolski dla 14929g

Pokój używaniem kuchni poszukuje. Zwróć koszty remontu. — Oferty Głos Wielkopolski dla 14928g

Dwupokojowe kuchnia Poznań Luboniu lub Puszczykowie poszukuje. Zwróć koszty remontu. Oferty Głos Wielkopolski dla 14927g

Licznik do taksówki lub do rożki kupię. Poznań, Kościuszki 103 m. 7. 14883g

Skróki królicze, garbowane, każdej ilości, kupię. Oferty Głos Wlkp. dla 14921g

Fotel dentystyczny natychmiast kupię. — Oferty Głos Wielkopolski dla 14910g

Radiator do suszarki zakupi. Powiatowy Zakład Mieczarski Oddział w Zimrodzie, pow. Młcz. 18573gp

Dnia 7 października 1952 r. zmarła namaszczone Olejami św. nasza najdroższa najtroskliwsza żona, matka i teściowa babcia i siostra śp. z Czerwinkich
Cecylia Wojciechowska
Pogrzeb odbędzie się w Krotoszynie w czwartek, 9 bm. o godz. 16 z domu żałoby
W ciężkim smutku pogrążeni
mał. córka i rodzina
Krotoszyn, Plekarska 12. 15089g

Dnia 7 października 1952 zmarł po długiej chorobie, opatrzone Sakramentami św., mój drogi mąż, kochany ojciec, brat teść i dziadek śp.
Maksymilian Michalski
Pogrzeb odbędzie się w piątek 10 bm. o godz. 11.10 z kaplicy cmentarnej na Junikowie o bolesnej tej stracie zawiadamia
ZONA
Poznań, Małeckiego 32, Rycyzw. Szczecin. 15024g

OGŁOSZENIA DROBNE

Planina sprzedaje — kupuje Magazyn Fortepianów, Poznań, Czerwonej Armii 39, podwórze. 14852g

Motor prąd zmienny 6,2 KW, sprzedam, Poznań, Jeżycka 30, drutownia, od 15—18. 14855g

2 łóżka orzechowe sprzedam, Poznań, Garbary 38, m. 11. 14859g

Zegarki złote, damski i męski, sprzedam Poznań, Garbary 34, m. 8. 14860g

Pierzyna, lustro sprzedam — Poznań, Strzelecka 21, m. 10. 14862g

Motocykl DKW 200 cm³, na chodzie, 1500, sprzedam, Poznań, Rataje 44, m. 2, godz. 17—19. 14865g

Radio Saba 5-lampowe — sprzedam, Poznań, Dąbrowskiego 44, m. 1. 14860g

Nowa spacerówkę sprzedam, Poznań, Cybulskiego 9, m. 3. (kazarz). 14863g

Westfalia nową, kafilową, 10-letnią, sprzedam, Poznań, Rataje 44, m. 2, godz. 17—19, w podwórzu prawo II piętro. 14906g

Farby olejne, wodne sprzedam, Oferty: Biuro Ogłoszeń, Bydgoszcz, Dworcowa 16, pod „3391”. K2190

Parcele willowa 654 m², Dębica, przy tramwaju, sprzeda właściciel. Oferty Głos Wielkopolski dla 14924g

Futro zrebce miękkie średni, białe, na przelubie kurtki — 750 — Oferty Głos Wielkopolski dla 14923g

Motocykl „Ariel” 250 cm³, 4-taktowy sprzedam Poznań, Przemysłowa 37 (skład). 14918g

Motocykl DKW 125, rewelacyjnym stanie sprzedam ewtl. zamienie na 250—350 Leszno, Włodarczyka 6, m. 3. 14915g

Samochód DKW dobrym stanie oraz towarzyszącą metrową (płaskie koła) sprzedam — Oferty Głos Wlkp. dla 14914g

Osobiste

Za długiej mojej żony Bogumiły Pałki, Poznań, ul. Rolna 58, m. 1, nie odpowiadam, Mieczysław Pałka, Poznań, Niedziałkowskiego 1, m. 33. 14933g

Sprzedaje

Wózek (autka) koszykowy, sportowe, pedale malarskie, poleca H. Świełicki, Poznań, Stary Rynek 58. 14508g

Parcele 1238 m², opłotowana, dozwolona zabudowa domku 1-rodzinnego przy trolleybusie 25000 sprzedam „Union” Poznań, Nowowiejskiego 9. 14937g

Pierzyna puchową i kołnierzy skunksowy sprzedam Poznań, Paderewskiego 1, m. 7, godz. 17—19. 14888g

Rower męski sprzedam, Poznań, Zamkowa 7, warsztat. 14891g

Biał nowy (czarne koty) — sprzedam, Poznań, Chudoby 14, m. 10. 14894g

Pelisse, jak nową, korzystnie sprzedam, Poznań, Kasprzaka 21, m. 6. 14898g

Szafy, kanape sprzedam Poznań, Staszcza 19, Waszkowskiak. 14900g

Lisa srebrnego, kanadyjskiego, sprzedam kurtkę fokaową okazynie sprzedam Poznań, Czerwonej Armii 9, sklep zabawek. 14902g

Biał jonatowy, pierzynie sprzedam Poznań, Długa 11, m. 9, od 18. 14872g

Spacerówkę nikiowaną sprzedam, Poznań, Malinowa 2, m. 1 (Dębica). 14873g

Biał barany farbowane sprzedam, Poznań, Dąbrowskiego 25, m. 10. 14874g

Plec stałopalny glazurowany, jak nowy, sprzedam, Poznań, Winoogrody 2a, Cytadela 26. 14876g

Komplet pierwszorzędnego motocykla jakowego tarzówką „Kraizega”, motocyklem wiertarkę, sprzedam okazynie. — Poznań, Zwierzyniecka 25, m. 1. 14903g

Przetargi — licytacje

Dnia 16. X. 1952 r. o godz. 14 w Poznaniu, ul. Starożecka nr 19, odbędzie się licytacja 3 niekomplet, silników samochod., 2 silników od czołgów 1 ciagnik i traktor (szkielety), 1 wielki składowiec niekompl., 7 bron i 1 pług, 1 kultywator, 2 karoserie (złom), 45 sztab stalowych ramy do motocykli oraz wiele części samochod., i złomu użytk. — Komornik Rewir I, Poznań, ul. Bojowa 7. K2198

Leżarskie

Lekarz-dentystka Janina Engelową wznawia praktykę Poznań, Sowińskiego 19 (przy Słonecznej). 14963g

Wolne posady

Ekspedientka potrzebna (wyższe wykształcenie, znajomość polskiego i niemieckiego). Zgłoszenia: Wrocław, Puryńskiego 30, piekarnia. K2181

Uczniwa pomoc domowa na dobrych warunkach (pokój do dyspozycji) potrzebna, Poznań, Grunwaldzka 115, m. 1. 14892g

Gospoś samodzielnie poszukuje samotny z 7-letnią dziewczynką — Oferty Głos Wielkopolski dla 14899g

Stofer z praktyką na Lanza potrzebna na wyjazd, Zgłoszenia: Poznań, Chwiałkowskiego 3 m. 7, godz. 13—15. 14913g

Pomoc domowa lub emerytka na stałe potrzebna Poznań, Sołacz, Podolska 4, parter. 14908g

Pomoc domowa do Szczecina potrzebna, Dobre warunki, Poznań, Bogusławskiego 14, m. 4 (kazarz). 14949g

Trykotarka (dziewiarka) potrzebna zaraz, — Poznań, ul. Zwierzyniecka 41, m. 8. 14957g

Uczni krawiecki może się zgłosić, Poznań, Rokossowskiego 175, m. 6. 14959g

Panna do szycia biegła potrzebna, Poznań, Rokossowskiego 175, m. 6. 14960g

Do farbowania tkanin (u siebie) rutynowanej sily poszukuje prywatna wytwórnia — Oferty Głos Wlkp. dla 14964g

Do farbowania tkanin (u siebie) rutynowanej sily poszukuje prywatna wytwórnia — Oferty Głos Wlkp. dla 14964g

Do farbowania tkanin (u siebie) rutynowanej sily poszukuje prywatna wytwórnia — Oferty Głos Wlkp. dla 14964g

Do farbowania tkanin (u siebie) rutynowanej sily poszukuje prywatna wytwórnia — Oferty Głos Wlkp. dla 14964g

Do farbowania tkanin (u siebie) rutynowanej sily poszukuje prywatna wytwórnia — Oferty Głos Wlkp. dla 14964g

Sprawy i sprawki

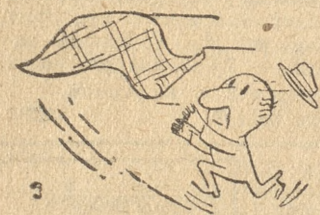
Wolnego, panno Helu!

Kumoterstwo jest na ogół wstydlive, skromne i nieśmiałe, unika rozgłosu. Jak każda cnota zresztą. Ale czasami staje się odwagą i jawnie walczy o swoje (bez)prawie. Wówczas ludziska przecierają ze zdumieniem oczy, a korespondenci piszą do swoich gazet sążniste sprawozdania.

Tak było i w Powodowie w powiecie wolsztyskim. W spółdzielni tamtejszej pokazywały się piękne kocy. Ob. Błoszyk zamierzał kupić jeden z nich, ostatni. Już był przy kontuarze, już otwierał usta, by wyrazić swoje życzenie, gdy w tym...

— Panno Helu, dla mnie jeden kocyk!

Głos rozległ się tuż za plecami obywatela Błoszyka. Należał do jakiejś pretensjonalnej paniusi. Kierowniczka

spółdzielni wykonała polecenie wśród przymilnych uśmiechów i w lamsadach. Koc mignął przed nosem zdumionego obywatela Błoszyka i pofurłał do rąk paniusi, jak się potem okazało, sąsiadki panny Heli.

Ktoś z obecnych próbował zwrócić uwagę na niewłaściwość takiego postępowania.

— Proszę się uspokoić, bo wyproszę za drzwi! — krzyknęła surowo kierowniczka.

Wolnego, panno Helu! Tak nie można. Kierując spółdzielnią jest pani w służbie nie sąsiadki, a społeczeństwa, całego społeczeństwa. Czas wypraszania za drzwi należy do bezpowrotnie minionej przeszłości. Tylko społeczeństwo, mając dość kumoterstwa, może wyprosić za drzwi spółdzielni nieodpowiedniego kierownika. Mamy nadzieję, że do tej ostateczności nie dojdzie. Mniej grzeczności dla paniusi, a więcej troski o człowieka pracy, panno Helu! JASKI

ODPOWIADAMY CZYTELNIKOM

Prezydium GRN w Sompolnie, pow. Kolo. — W Waszej sprawie zwróciliśmy się do Zarządu Elektryfikacji Rolnictwa w Poznaniu, z prośbą o szybkie rozpatrzenie wniosku. O wyniku interwencji natychmiast Was powiadomimy. (AB 201)

Stała Klientka. — Dziękujemy za nadesłany list. Materiał z niego wykorzystamy omawiając prace sklepów spółdzielczych. (1700)

Jan Kowalski. — Uzyskanie w sądzie wyroku eksmisyjnego na niesfornych współlokatorów nie jest równoznaczne z usunięciem ich z mieszkania. Równocześnie musi Pan wskazać mieszkanie lub pokój, do którego mogliby się oni przeprowadzić. (1668)

Elżbieta Gruszkiewiczówna, Leszno. — Z listu Pani nie wynika o jakiego rodzaju kursy Pani chodzi. Dla informacji podajemy, że Poznań prowadzi kursy korespondencyjne z zakresu trzech dziedzin i to: Technikum Elektryczno-Energetyczne przy ul. Dzierżyńskiego 217, Technikum Statystyczne oraz kursy ekonomiczne, przy ulicy Śniadeckich 54/58. Dla uzyskania szczegółowych informacji należy zwrócić się pod wskazane adresy. (1670)

Racjonalizatorzy pomyślcie nad usprawnieniem pracy w kopalniach węgla brunatnego

Zmechanizowanie naszych kopalń umożliwi podwyższenie ilości wydobywanego węgla, a także usprawni i w wysokim stopniu ułatwi pracę. Mechanizacja poczyniła już duże postępy w kopalniach górnośląskich jak i na terenie Dolnego Śląska. Inaczej jednak przedstawia się mechanizacja w kopalniach węgla brunatnego.

Miękkie i wilgotne pokłady węgla uniemożliwiają zastosowanie jakichkolwiek wróbów lub „strzelania” węgla. Dotychczasowe próby zastoso-

sprowadzone swego czasu cenne maszyny stoją bezużytecznie w magazynach. Jedynym słusznym usprawnieniem w ramach tzw. „małej mechanizacji” mogłyby stać się młotki pneumatyczne, ale ich uruchomienie uzależnione jest od istnienia kompresorów, których kopalnia nie posiada. Nad wprowadzeniem tych urządzeń do produkcji, warto byłoby się jednak zastanowić.

Pole do popisu mają w tym wypadku słabo dotychczas pracujące kluby racjonalizacji i techniki. (eLe.)

Archiwum Fotograficzne CAF

Na zdjęciu: dzielnica bogatej burżuazji ul. Krakowskie Przedmieście w Warszawie, w czasie przedwyborczych wyborów.

W okresie przedwyborczym ulice miast pokryte były ogromnymi ilościami ulotek propagandowych, współzawodniczących z sobą ugrupowań burżuazyjnych. Masy pracujące nie dawały się zwieść maskaradzie wyborczej, zdając sobie sprawę z fikcyjności rzekomej różnicy programów stronnictw reakcyjnych, walczących o miejsce przy rządowym „żłobie”. Programy wyborcze tych stronnictw kończyły swój krótki żywot w rynsztoku ulicznym.

Opieszałym pod rozwayę

Jeden: 775% planu — drugi: poniżej 100...

Już od godziny 6 rano przed rampą mleczarni państwowej w Czempiniu zajeżdżają wozy, pełne konwi mleka. Trzech woźniców oraz furmanki z szarwarku transportują z całej gminy czempinijskiej produkt, tak ważny w aprowizacji miast i miasteczek.

Jeszcze nie było dekretu o obowiązkowej dostawie, a już chłop gminy Czempin przywoził regularnie spore ilości mleka. Hodowla krów jest bowiem w gospodarstwie poważnym źródłem dochodu. Obecnie wypełnienie planu dostawy i dostarczenie ponadplanowych ilości mleka jest powodem dumy obywatelskiej większości czempinijskich rolników.

Z gromady Tarnowo Nowe sołtys Franciszek Naskręt oraz Antoni Kaczor przywożą przeciętnie po 200 litrów mleka na miesiąc poza planem, a Bronisław Wojciechowski, gospodarzący na dziewięciu hektarach w Bieczynach, zamiast 210 odstawił prawie tysiąc litrów mleka w miesiącu. W tej samej gromadzie średniorolny Czesław Frankiewicz sprzedaje państwu o 300 litrów więcej, niż wynosi jego plan.

Jedną z najlepszych gromad jest wieś Gorzycki. Nic dziwnego, że i tu rozwija się szlachetne współzawodnictwo w ponadplanowej sprzedaży mleka. Wymieńmy tu dla przykładu Franciszka Leśnicza, który ze swych 6 hektarów oddaje 350 l. ponad plan, Stanisława Wojtkowiaka, odstawiającego na miesiąc dodatkowo 200 litrów, oraz Stanisława Jankowiaka, który swój plan dostawy wykonuje w 250%.

Wzorem dla innych może być obywatelskie stanowisko małorolnych, którzy nie tylko wywiązują się z planu, ale nierzadko przekraczają go wielokrotnie. Należą do nich:

Jan Fabiś z Piotrowa, Józef i Stanisław Bródkowie z Piotrkowic, Katarzyna Wojciechowska z Siernik, czy wreszcie nauczyciel z Borowa Józef Świątkiewicz, który mając 3,90 ha wykonuje... 775% planu dostawy mleka.

Chłopi gminy Czempin zdają sobie sprawę, że ponadplanowe dostawy mleka nie tylko pomagają państwu rozwiązać sprawę lepszej aprowizacji miast, lecz poważnie zwiększają dochody rolników. Wyższa cena oraz możliwość uzyskania odpowiedniej ilości masła z mleczarni — stanowi materialną rekompensatę za ponadplanowe dostawy. Od października za dostawy dodatkowe chłop otrzymają przydziały paszy. Za 100 litrów ponadplanowych przysługiwać będzie gospodarzom do 5 ha — 55 kg paszy, do 10 ha — 50 kg, ponad 10 ha — 40 kg.

Tym bardziej godną nagany wydać się musi opieszałość kulałów oraz niektórych średniaków ulegających podstępom wroga, którzy hamują wykonanie planu, tłumacząc się najrozmaitszymi przyczynami. Zastanianie się skutkami przyczyn nie jest wystarczającym argumentem, gdyż wielu innych chłopów, których zagrody również nawiedziła ta choroba, potrafiło jednak wywiązać się ze swych obowiązków. Nałożonych planów nie wykonują gromady Tarnowo Stare, Jasin, Gorzyce i Piechanin. To, że gmina nie może należycie wykonać swego ogólnego planu, jest winą takich dostawców, jak Antoni Stankowiak (1202 litrów zaległości) i Jan Stelmazyk (1128 litrów) z Tarnowa Starego, Stanisław Błitek (536 l.) i Eugeniusz Marszałek (460 l.) z Jasina, Maria Rosnowska (875 l.) i Stanisław Kunc (745 l.) z Gorzyca, A. Jankowiak (1026 l.) i Jan Szymczak (784 l.) z Piechanina.

Teatry w Poznaniu

OPERA — g. 19

„Traviata”

POLSKI — g. 19

„Damy i huzary”

NOWY — g. 19

premiera „Posadzenie”

KOMEDIA MUZYCZNA — g. 19

„Podłotek”

MŁODEGO WIDZA — g. 16

„Nowa szata króla”

CYRK nr 7 ul. Niezłomnych — codziennie

godz. 19.30, w niedzielę 15.30 i g. 19.30

PAŃSTW. TEATR W Gnieźnie

Szczepiornio: „Godzien liłoseł”

ARTOS: Rzepin — „Podróż po pięciolini”

Czajkowo — „Uśmiech na codzień”

Brudzew i Janiszew — „Na swojską nutę”

Kina w Poznaniu

APOLLO — g. 15

aktualne krótkometrażówki, 16, 18 i 20

„Parada natrętów”

BAŁTYK — g. 12

aktualne krótkometrażówki, 16, 18 i 20

„Parada natrętów”

Tydzień LPŻ rozpoczęty

II Tydzień Ligi Przyjaciół Żołnierza stoi pod znakiem wzmacniającej się więzi społeczeństwa z Ludowym Wojskiem Polskim. We wszystkich miastach i gminach odbywają się uroczystości związane z popularyzacją LPŻ.

W Obornikach zorganizowano ub. soboty capstrzyk z udziałem pocztów sztandarowych i delegacji społeczeństwa, który udał się pod pomnik bohaterów radzieckich i polskich, poległych w walce o wolność i demokrację. U stóp pomnika złożono wieńce.

Bogaty program Tygodnia LPŻ w Obornikach przewiduje wiele imprez, odczytów i pogadanek okolicznościowych. (kier)

W Krotoszynie Tydzień LPŻ otwarto manifestacją społeczeństwa przed miejscowym ratuszem. Po przemówieniu przewodniczącego Powiatowego Oddziału LPŻ —

Mariana Kubiaka, wyruszone w pochodzie na cmentarz, gdzie złożono wiązanki kwiatów na grobach poległych żołnierzy radzieckich i polskich. (fk)

W Sulechowie okolicznościowe przemówienie na cmentarzu bohaterów wygłosił b. żołnierz I Armii WP — ob. Sobolewski, który odczytał również nazwiska poległych towarzyszy broni. Delegacje zakładów pracy i szkół złożyły wieńce pod pomnikiem generała Karola Świerczewskiego. Przemawiali tam również: uczestnik Kongresu Ziemi Odzyskanych, przewodniczący przodującej Spółdzielni Produkcyjnej w Obłotnie, pow. Sulechów — ob. Leowski oraz delegat jednostki wojskowej. (J. J.)

Koło LPŻ przy kościelnej fabryce mebli jest jednym z najaktywniejszych w powiecie kościańskim. Liczy ono 50 członków. Obecnie przeprowadza się w kole dwa kursy: terenowej obrony przeciwlotniczej i strzeleckiej. Szczególnie dużym zainteresowaniem cieszy się strzelectwo. Do najlepszych strzelców zaliczyć należy Stefana Stachowskiego, który w tym roku uzyskał tytuł mistrza powiatu w strzelaniu z wiatrówki. Bardzo dobre wyniki uzyskują również A. Kuma, J. Ryszewski i A. Michałowski.

Dla uczczenia Dnia Wojska Polskiego oraz wyborów do Sejmu koło zobowiązało się zwerbować nowych kandydatów na członków, a ponadto zorganizować w Spółdzielni Produkcyjnej Szczędrowo odczyt pt. „LPŻ — a Wojsko Polskie”.

W gromadzie Łaziska, powiat Wągrowiec założono w styczniu bież. roku koło Ligi Przyjaciół Żołnierza. Przewodniczącym koła wybrano ZMP.owca Janusza Godawę. W pracy wyróżniają się członkowie: Szczepan Szymczak, Stanisław Mruk oraz organizatorka pracy kulturalno-oświatowej, miejscowa nauczycielka Urszula Kaniewska. Trzeba podkreślić ofiarność członków LPŻ i ZMP, którzy zagospodarowali 43 ha odłogów.

Wzorowym przewodniczącym koła LPŻ przy Pow. Spółdzielni Spożywców w Wągrowcu jest ob. Antoni Kończal — pracownik piekarski. Dzięki jego pracy, koło to jest najlepszym w powiecie wągrowickim. (St. G.)

Prezydium MRN w Kaliszu na postawiony przez nas zarzut niewykorzystania placu przy cmentarzu żydowskim wyjaśnia, że obszar 6 ha przekazano w roku ubiegłym Powiatowej Radzie Związków Zawodowych. Na całym obszarze miały być stworzone pracownice ogródków działkowych. Tymczasem jedna część placu około 1 ha prawdopodobnie nie została przydzielona, w wyniku czego zarasta chwastem. Za stan ten jest odpowiedzialna Powiatowa Rada Związków Zawodowych.

Echa naszych notatek

Z kolei oczekujemy na odpowiedź PRZZ w tej sprawie.

Dentysta w Golinie, powiat Konin, wywiesił tablicę informującą o dniach przyjmowania chorych ubezpieczonych.

Po ukazaniu się felietonu pt. „Nic wielkiego” Okręgowy Zarząd Kin w Zielonej Górze polecił otwieranie w razie niepogody poczekalni w kinach na godzinę przed rozpoczęciem poszczególnych seansów.

WYDAWCA: Instytut Prasy „Czytelnik”. NAKŁADCA: RSW „Prasa”

REDAGUJE ZESPÓŁ.

REDAKCJA: Poznań, ul. Grunwaldzka 19, II ptr. Telefony:

centrala (dla wszystkich działów) 62-70, 64-75, redaktor naczelny 78-76, sekretarz redakcji 74-36,

dział miejski 79-88, dział listów i interwencji 78-57, 78-64, redak-

tor dyżurny (do godz. 22) 64-75,

drukarnia (nocny) 64-72. Godzi-

ny wrzucić w redakcję: od 10 do 12.

ADMINISTRACJA: Poznań, ul. Grunwaldzka 19, parter.

PRENUMERATA: zamówienie przyjmują wszystkie urzędy pocztowe, listonosze oraz kioski gazetowe.

OGŁOSZENIA: Biuro Ogłoszeń RSW Prasa, Poznań, ul. Świerczewskiego 3, tel. 62-31, konto PKO Poznań V 5220.110.

Biuro czynne od 7 do 16.30, w soboty do 14.30. Za dział ogłoszeń redakcja nie odpowiada.

DRUKARNIA: Zakłady Graficzne im. Marcina Kasprzaka Poznań, ul. Wawrzyniaka 39.

K-3-12189

CO — GDZIE — KIEDY

aktualne krótkometrażówki, g. 13.30 —

„Hrabia Monte Christo”, II część, g. 16,

18 i 20.30 „Poddany”

MUZA — g. 15 — aktualne krótkometrażówki, g. 16, 18.15 i 20.30 — „Mały partyzant”

RIALTO — g. 15 — aktualne krótkometrażówki, g. 15.45, 18 i 20.15 — „Alarm”

WARTA — g. 13 — aktualne krótkometrażówki, g. 14 i 16 „Dni i noce”, g. 18 i 20 — „Wyspa szczęścia”

PIAST — g. 18 — aktualne krótkometrażówki

WOLNOŚĆ (Swarzędz) g. 18 aktualne krótkometrażówki

Lasek — g. 19 „Skazana wioska”

FOTOPLASTIKON — g. 10-22 — „Wersal”

Wystawy

MUZEUM ARCHEOLOGICZNE, ul. A.

Lampegio 27/29 — g. 9 do 15

CBWA — g. 10-18 —

„Jesienna wystawa prac Zw. Polskich Artystów Plastyków Okr. Poznańskiego”

POLSKIE TOW. FOT. ul. Paderewskiego 7

„Wystawa prac Jana Bohaka”

POLSKI ZW. ART. — PLAST, ul. 27 Grudnia 4 — „Wystawa rzeźby i rysunków J. Kaliszana”

Radio

Program II

fala Poznania 249 m

Widomości: 5.05, 6.30, 7.55, 12.04, 17, 18.10 (P) 21.23.50

Koncerty: 5.10 — poranny, 7.30 muzyka operetkowa, 13 — popularna muzyka symfoniczna, 13.20 (P) — utwory kompozytorów polskich, 16, 16.20 (P) — piosenki polskie i ra-

dzieckie, 16.50 (P) — sławni śpiewacy, — 17.15 (P) — muzyka rozrywkowa i taneczna, 17.55 (P) — pieśni masowe, 18.40 (P) — solistów, 20 — dla każdego coś miłego, — 21.30 — muzyka taneczna

Audycje inne:

5.55 (P) — „O czym rolnik powinien pamiętać”, 6.10 — kalendarz radiowy, 6.15 (P) — „Sprawa jest prosta”, 11.45 — głos

maja kobiety, 12.45 dla wsi, 14.10 i 14.30 szkolna, 15.10 — literacka, 15.30 — dla

dzieci, 16.35 (P) literacka, 17.05 — kraje

demokracji ludowej, 17.40 (P) — sztafeta

młodych wyborców, 17.45 (P) — nauka i

życie, 18.25 (P) — dla wsi, 18.30 — odpowie-

dzi „Fali 49”, 19.10 — ucmy się języka ro-

syjskiego, 19.30 — muzyka i aktualności

Sport: 21.26